

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická

Petr Tvrdík

**Právní aspekty zneužití práva na
informace**

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce: JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.

Katedra: Katedra správního práva

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): 24. března 2022

Plzeň 2022

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Akademický rok: 2021/2022

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Petr TVRDÍK**
Osobní číslo: **R17M0344P**
Studijní program: **M6805 Právo a právní věda**
Studijní obor: **Právo**
Téma práce: **Právní aspekty zneužití práva na informace**
Zadávající katedra: **Katedra správního práva**

Zásady pro vypracování

1. Pojem zneužití práva a právo na informace
2. Zdroje právní úpravy
3. Dosavadní judikatura
4. Novela zákona o svobodném přístupu k informacím
5. Úvahy de lege ferenda

Rozsah diplomové práce: **50**
Rozsah grafických prací:
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná/elektronická**

Seznam doporučené literatury:

- HUSSEINI, Faisal. *Listina základních práv a svobod: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2021. ISBN 978-80-7400-812-2.
- JELÍNKOVÁ, Jitka. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-548-4.
- KOPECKÝ, Martin. *Správní právo: obecná část*. V Praze: C.H. Beck, 2019. Beckovy právnické učebnice. ISBN 978-80-7400-727-9.
- JEMELKA, Luboš. *Správní řád: komentář*. 6. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2019. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-751-4.
- FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, ISBN 978-80-7400-273-1

Vedoucí diplomové práce: **JUDr. et PhDr. Jan Malast, Ph.D.**
Katedra správního práva

Datum zadání diplomové práce: **17. června 2021**
Termín odevzdání diplomové práce: **31. března 2022**

JUDr. et PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.
děkan

Prof. JUDr. Martin Kopecký, CSc.
vedoucí katedry

Prohlašuji, že jsem předkládanou diplomovou práci vypracoval samostatně, že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny a že práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

diplomant

V Plzni dne 24. března 2022

Dovolte mi na tomto místě poděkovat JUDr. PhDr. Janu Malastovi, Ph.D. za ochotu, s jakou se ujal vedení této práce, včetně konzultace výběru tématu této diplomové práce. Rovněž za jeho cenné připomínky a za čas, který věnoval mně a této práci.

OBSAH

Úvod	1
1 Zdroje právní úpravy práva na informace	3
1.1 Mezinárodní právo	3
1.2 Unijní právo	4
1.3 Právo České republiky	5
1.3.1 Listina	5
1.3.2 InfZ	7
1.3.3 Správní řád	8
2 Pojmy	10
2.1 Povinný subjekt	10
2.2 Žadatel	11
2.3 Informace	12
2.4 Žádost o informace	13
2.5 Zneužití práva	14
2.6 Zneužití práva v kontextu práva na informace	16
3 Vybraná zneužití práva na informace	19
3.1 Zneužití práva	19
3.2 Aspekt podstatných okolností týkajících se životní sféry žadatele	20
3.3 Požadování obsahově rozdílných informací	21
3.4 <i>A priori</i> konstatování zneužití práva	23
3.5 Poškození legitimních zájmů	24
3.6 Atributy vedených sporů	25
3.7 Šikana zjevná „na první pohled“	26
3.8 Shrnutí	27
4 Recentní legislativní vývoj práva na informace	30
4.1 Uvedení Novely	30
4.2 Popis klíčových změn InfZ dle Novely	32
4.3 Neposkytnutí informace za předpokladu, že může ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení	33
4.4 Zavedení nových důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace	34
4.5 Zavedení institutu zálohy na úhradu nákladů souvisejících s poskytováním informací	35
4.6 Zhodnocení Novely	36
5 Kauza <i>Zlatý špendlík</i>	38
5.1 Uvedení kauzy	38
5.2 Postup krajských hygienických stanic	38
5.3 Prvky zneužití práva na informace	44

6	Stanovení možného rámce zneužití práva na informace.....	46
6.1	Úvod	46
6.2	Zneužití práva na informace spočívající v osobě žadatele	46
6.3	Zneužití práva na informace spočívající v předmětu žádosti	47
6.4	Zneužití práva na informace spočívající ve formě výkonu práva.....	48
6.5	Shrnutí.....	49
7	Závěr	50
8	Resumé.....	52
	Seznam zkratk.....	53
	Seznam použitých zdrojů	55

Úvod

Vzhledem k názvu této práce *Právní aspekty zneužití práva na informace* je cíl, ke kterému se tato práce bude ubírat, vcelku jednoznačný. Tímto bude navržení možného rámce zneužití práva na informace a jaký postup může žadatele vést k tomuto označení ze strany povinného subjektu. K tématu jsem dospěl v rámci své praxe se stěžejním zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InfZ**“). Při žádání povinných subjektů ve smyslu ust. § 13 odst. 1 InfZ mne překvapila rozdílnost reakcí jednotlivých subjektů. V zásadě lze konstatovat, že jsem žádal různé spektrum subjektů (tj. od soudů, ministerstev, dalších centrálních správních úřadů, inspekčních orgánů, Policie České republiky až po obce a jimi založené obchodní společnosti) o různé informace související s činností jednotlivých povinných subjektů. Je nutno podotknout, že i v rámci jednotlivých institucí bylo dle územního rozdělení postupováno rozdílně, kdy nebylo výjimkou, že i různé krajské soudy postupovaly odlišně. Výsledek posouzení mých žádostí mohu hodnotit jako kladný, i když samozřejmě z tohoto existují výjimky. K mému potěšení mohu jako nejlépe komunikující úřad označit Ministerstvo spravedlnosti a rovněž Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Mezi zmíněné excesy mohu nepochybně zařadit ignorování žádostí dle InfZ povinným subjektem či to, že se zřejmě povinný subjekt necítil být povinným subjektem¹.

Nicméně tato praxe a zejména pak různé odborné články mne dovedly k myšlence, že se povinné subjekty dle InfZ stávají v zásadě „rukojmím tohoto zákona“, jelikož může bezesporu nastat situace, kdy jednání žadatele, které činí v rámci výkonu svého práva ukotveného v čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5 usnesení č. 2/1993 Sb., předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Listina**“), může nabýt takové intenzity, která hraničí se šikanózním výkonem práva, a tedy jeho zneužitím.² Povinný subjekt musí však k určení tohoto závěru urazit dlouhou cestu, a i přesto není konečný úspěch ve věci garantován. Je nesporné, že právo na informace není možné konkrétnímu žadateli obecně upřít, avšak taky není reálná situace, kdy by každý potenciální

¹ Jednalo se o obchodní společnost založenou a 100 % vlastněnou územně samosprávným celkem.
Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67.

² Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 2 As 24/2015-52.

žadatel žádal u povinného subjektu nespočet nerelevantních informací a tento mu byl povinen je poskytnout. Naštěstí lze však konstatovat, že k takovému výkonu práva na informace dochází spíše okrajově. V opačném případě by tento postup mohl vést k paralyzování v zásadě jakéhokoliv povinného subjektu.

Zejména ve vztahu k výše uvedenému se v této práci zaměřím na limity uplatňování práva na informace skrze žádosti o informace dle InfZ, resp. na vytyčení možné hranice zneužití tohoto práva.

1 Zdroje právní úpravy práva na informace

1.1 Mezinárodní právo

Za historické prameny vztahující se k právu na informace, resp. obecnější svobodě projevu, lze označit Velkou listinu práv a svobod (*Magna charta libertatum*), vydanou v roce 1215, a Deklaraci práv člověka a občana, vydanou v roce 1789.

Z recentního hlediska je na úrovni mezinárodního práva právo na informace ukotveno zejména v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech³, který je pro Českou republiku, resp. dříve Československou socialistickou republiku, platný od 23. března 1976⁴. Konkrétně v čl. 19 odst. 2 Paktu je stanoveno: „*Každý má právo na svobodu projevu; toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ústně, písemně nebo tiskem, prostřednictvím umění nebo jakýmkoli jinými prostředky podle vlastní volby.*“ V předmětném článku ve třetím odstavci je již uvedena i samotná možnost právo na informace zákonem omezit, a to „*k respektování práv nebo pověstí jiných*“ nebo „*k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky*“.

Dále je právo na informace ukotveno ve Všeobecné deklaraci lidských práv⁵. Konkrétní úpravu obsahuje ustanovení čl. 19, ve kterém je stanoveno: „*Každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu; toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoli prostředky a bez ohledu na hranice.*“ Je však nutno dodat, že Všeobecná deklarace lidských práv není právně závazným dokumentem.

Dalším pramenem svobody projevu, resp. práva na informace, je Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod⁶, která však v zásadě obsahuje v článku

³ Vyhláška č. 120/1976 Sb., ministra zahraničních věcí o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech (dále jen „**Pakt**“).

⁴ Ve vztahu k občanským a politickým právům.

⁵ Všeobecná deklarace lidských práv schválená Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 10. prosince 1948 (dále jen „**Všeobecná deklarace lidských práv**“). Dostupná rovněž zde: Ministerstvo zahraničních věcí: Ministerstvo zahraničních věcí Všeobecná deklarace lidských práv [online]. [cit. 2021-8-21]. Dostupné z: https://www.mzv.cz/file/3156327/Vseobecna_deklarace_lidskych_prav.pdf.

⁶ Sdělení č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících)

10 obdobné znění, které je obsažené v Paktu. Nicméně k článku 10 existuje bohatá rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva, který ve vztahu k omezení práva na informace mj. dovedl, že omezení práva na informace je možné pouze v případě, že bude postupováno restriktivně a přesvědčivě.⁷

1.2 Unijní právo

V právním řádu Evropské unie je právo na informace stanoveno v čl. 11 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „**Listina EU**“)⁸. V rámci tohoto článku je právo na informace subsumováno pod právo na svobodu projevu. Konkrétně je v čl. 11 odst. 1 stanoveno: „*Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování veřejné moci a bez ohledu na hranice.*“

Právní síla Listiny EU je přímo stanovena v čl. 6 Smlouvy o Evropské unii, který v odstavci prvním větě první uvádí: „*Unie uznává práva, svobody a zásady obsažené v Listině základních práv Evropské unie ze dne 7. prosince 2000, ve znění upraveném dne 12. prosince 2007 ve Štrasburku, jež **má stejnou právní sílu jako Smlouvy.***“ Listina EU tedy představuje součást primárního práva EU.

Na výše uvedený čl. 11 Listiny EU navazuje ustanovení čl. 42 Listiny EU, které upravuje právo na přístup k dokumentům Evropské unie. Toto právo je v předmětném článku přiznáno každému občanu Evropské unie „*a každé fyzické osobě s bydlištěm nebo právnické osobě se sídlem v členském státu*“. Dále je upraveno, že tyto oprávněné subjekty mají právo na přístup „*k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů [Evropské u]nie*“.

Článek 42 Listiny EU je konkrétněji proveden nařízením o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise⁹. Přímou žádost např. o dokument Komise je možné požádat skrze formulář *Žádost o dokument* na webových stránkách Komise¹⁰. Tato možnost naplňuje čl. 10 Nařízení o přístupu k dokumentům.

⁷ Srov. např. Observer a Guardian proti Spojenému království, 1991.

⁸ Listina základních práv Evropské unie (2012/C 326/02) ze dne 7. prosince 2020, ve znění ze dne 26. října 2021.

⁹ Nařízení Evropské parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen „**Nařízení o přístupu k dokumentům**“).

¹⁰ Žádost o dokument. Evropská komise [online]. [cit. 2021-8-21]. Dostupné z: <https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/index.cfm?fuseaction=fmb&language=cs>.

1.3 Právo České republiky

1.3.1 Listina

Z hlediska právního řádu České republiky nalezneme úpravu práva na informace v ustanovení čl. 17 Listiny. Stojí zde v odstavci prvním tohoto článku vedle svobody projevu. Spatřujeme zde tedy rozdíl oproti Paktu, který právo na informace subsumoval pod svobodu projevu, resp. právo na informace obsáhl do svobody projevu.

V čl. 17 odst. 4 Listiny je dále uvedeno, že *„právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“*. Toto zákonné omezení je formulováno obdobně, jako je tomu v Paktu. Ve vztahu k možnému omezení (resp. zásahu do) práva na informace jsou zakotveny v ustanovení čl. 17 Listiny tři základní pravidla, a to, že omezení (i) musí být stanoveno zákonem, (ii) musí být v demokratické společnosti nezbytné a (iii) musí být učiněno v zájmu ochrany zde vyjmenovaných hodnot (legitimních cílů).¹¹ Dále je nutno zdůraznit, že *„[k]aždé omezení svobody projevu a práva na informace musí být vykládáno restriktivně a při omezení je třeba šetřit jejich podstatu a smysl (čl. 4 odst. 4 LZPS)“*.¹²

V čl. 17 odst. 5 Listiny je dále uvedena aktivní povinnost státních orgánů a orgánů územní samosprávy *„přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti“*, přičemž *„[p]odmínky a provedení stanoví zákon“*. Tímto prováděcím zákonem je především InfZ, který mj. stanovuje i výjimky z práva na informace. Tyto však musí být v souladu s testem ústavnosti omezení dle ustanovení čl. 17 odst. 4 Listiny (výše uveden).¹³ Dále zákonodárce upravuje informační povinnost například v patentovém zákoně¹⁴, zákoně o užitných vzorech¹⁵, zákoně

¹¹ Srov. KLÍMA, Karel. Komentář k Ústavě a Listině. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. s. 1101.

¹² Tamtéž.

¹³ Tamtéž.

¹⁴ Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁵ Zákon č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů.

o ochranných známkách¹⁶, katastrálním zákoně¹⁷, zákoně o archivnictví¹⁸ a zejména v zákoně o právu na informace o životním prostředí¹⁹.

Z výše uvedeného vyplývá, že zde existuje závazek státu, který je negativní i pozitivní. Z hlediska negativního závazku státu tento spočívá v nebránění „jednotlivci v realizaci jeho svobody nejen vyjadřovat své názory a šířit informace, ale též tyto informace vyhledávat. **V tomto smyslu pak právo na informace zahrnuje obecnou garanci práva na vyhledávání, přijímání či rozšiřování informací (čl. 17 odst. 2), z čehož vyplývá pouze povinnost veřejné moci danou aktivitu neomezovat (není-li dán legitimní důvod pro omezení), nikoliv povinnost aktivně konat. Jde tedy o svobodu vyhledávání, přijímání či šíření informací**“.²⁰ Za pozitivní aspekt lze považovat „**právo (nárok) informace požadovat, jemuž koresponduje pozitivní závazek veřejné moci konat. Jde tak o právo na přístup k informacím. Ústavním obsahem lidskoprávního vztahu je potom povinnost orgánů veřejné moci informace aktivně poskytovat a subjektivní ústavní právo jednotlivců tyto informace nejen požadovat, ale i obdržet**“.²¹ Odborná literatura v souladu s judikaturou Ústavního soudu rovněž dovodila, že v případě, kdy zákonodárce rozšířil oblast povinných subjektů nad výčet uvedený v Listině, je i tento případ přezkoumatelný Ústavním soudem, a tudíž uvedený pozitivní aspekt je širší, než který je uveden v Listině.²²

S přijetím Listiny pak Korbel a další odborná veřejnost spojuje přechod od koncepce diskrétnosti správy k principu publicity správy. V důsledku tyto dva principy znamenají přechod od možnosti získání informací ze strany správy pouze na zákonném základě, tzn. že nárok na poskytnutí určitých informací musel být dán pouze právním předpisem, případně na základě rozhodnutí správního orgánu. Tento princip je tedy logicky typický pro totalitní režimy. Naproti tomu princip publicity

¹⁶ Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách).

¹⁷ Zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů.

¹⁸ Zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁹ Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZÍŽP“). ZÍŽP však provádí čl. 35 odst. 2 Listiny.

²⁰ BARTOŇ, Michal, HEJČ, David. Čl. 17 [Svoboda projevu a právo na informace]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 510.

²¹ Tamtéž.

²² BARTOŇ, Michal, HEJČ, David. Čl. 17 [Svoboda projevu a právo na informace]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 64.

veřejné správy tkví v tom, že v zásadě každý má právo na přístup k informacím, vyjma informací, o kterých zvláštní zákon stanoví, že jsou z poskytování vyloučeny a pouze z nezbytných důvodů.²³

1.3.2 InfZ

Jelikož těžiště mé práce bude níže spočívat ve zpracování tematiky zneužití práva na informace, ke kterému dochází obzvláště v souvislosti s InfZ, tak tento předpis tvoří základ mé práce, jelikož obsahuje komplexní úpravu podmínek přístupu veřejnosti k informacím o činnosti veřejnoprávních subjektů.

Jak je příznačně uvedeno v komentáři, tak „[z]ákladním smyslem SvInf je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru, s výjimkou zákonem výslovně uvedených informací, a tomu odpovídající povinnost tzv. povinných subjektů (srov. komentář k § 2) poskytovat informace ze své působnosti (ve smyslu činnosti, opět viz komentář k § 2 odst. 1), a to v intencích čl. 17 odst. 5 LPS, dle něhož „státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“.²⁴

Lze tedy konstatovat, že InfZ představuje Listinou požadovaný zákonný rámec aplikace práva na informace a jsou v něm rovněž definovány klíčové pojmy, které jsou zavedené zejm. v ust. § 2 a 3 InfZ. Mezi tyto klíčové pojmy lze zařadit pojmy *povinný subjekt*, *žadatel* a *informace*. Těmito pojmy se budu blíže zabývat ve 2. části této diplomové práce.

Z hlediska věcné působnosti je důležité rovněž uvést, na které záležitosti se InfZ neaplikuje. Toto je uvedeno v ust. § 2 odst. 3 InfZ, kdy tento se neaplikuje na informace, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví a rovněž na informace, pokud jejich poskytování je upraveno zvláštním zákonem, představující *de facto* komplexní úpravu poskytování informací.

Samotný základ povinnosti poskytovat informace je stanoven v ust. § 4 odst. 1 InfZ, kde je zakotveno, že informace jsou poskytovány na základě žádosti nebo zveřejněním. Z tohoto plyne, že informace jsou poskytovány zásadně jedním

²³ KORBEL, František. *Právo na informace: zákon o svobodném přístupu k informacím: zákon o právu na informace o životním prostředí: komentář*. 2. vydání. Praha: Linde, 2005. s. 19-20.

²⁴ ROTHANZL, Lukáš. § 1 [Účel zákona]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1.

z těchto způsobů. Při zveřejnění informace hovoříme o aktivním poskytování informací. V rámci poskytování informace zveřejněním rozlišujeme povinně zveřejňované informace a dobrovolně zveřejňované informace. K povinně zveřejňovaným informacím patří zejm. informace o činnosti povinného subjektu dle ust. § 5 odst. 1 InfZ. Další informace může subjekt poskytnout na základě ust. § 5 odst. 5 InfZ.

V ust. § 4a InfZ je upravena stěžejní část problematiky poskytování informace na základě žádosti. Dalšími ustanoveními, kterými se řídí podání žádosti o informace, resp. její vyřízení, jsou zejm. ust. § 13 InfZ, které upravuje ústní či písemné podání žádosti o informace, ust. § 14 InfZ, upravující postup při podávání a vyřizování písemných žádostí o informace, a ust. § 15 InfZ, které upravuje případné odmítnutí žádosti o informace.

V modelovém případě by tedy žadatel mohl písemně podat žádost o informace prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v souladu s ust. § 14 odst. 2 InfZ, resp. s náležitostmi zde obsaženými, a povinný subjekt by postupoval v souladu s ust. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ a ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění by požadované informace poskytl. Z tohoto *ideálního scénáře* ovšem existuje řada *odboček*, které závisí zejména na pozici subjektu, od kterého jsou informace požadovány, obsahu požadovaných informací a způsobu výkonu práva na informace.

V InfZ jsou rovněž uvedeny důvody pro omezení práva na informace, resp. pro odepření poskytnutí informací. Jednak se jedná o předvídatelné odepření z důvodu ochrany utajovaných informací dle ust. § 7 InfZ, citlivých informací dle ust. § 8a InfZ, obchodního tajemství dle ust. § 9 InfZ a důvěrnosti majetkových poměrů dle ust. § 10 InfZ. Další omezení, která jsou v praxi více uplatňována, jsou obsažena v ust. § 11 InfZ a více se jimi budu více zabývat níže.

1.3.3 Správní řád

Z hlediska nastíněné správní materie je bezesporu podstatným předpisem rovněž zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). V ust. § 1 odst. 2 správního řádu je stanovena subsidiarita správního řádu vůči předpisům, které stanoví jiný postup. K tomuto odborná literatura uvádí: „*Ustanovení § 1 odst. 2 obsahuje pravidlo známé jako ,lex specialis derogat legi generali‘. To se ovšem vztahuje na případy, které spadají pod rozsah*

působnosti (předmět úpravy) SpŘ. Jen v těchto případech má následně smysl rozlišovat obecnou úpravu (*lex generalis*), obsaženou ve SpŘ, a úpravu zvláštní, resp. speciální (*lex specialis*), jež je v jednotlivých (zvláštních) zákonech. **Subsidiarita SpŘ má proto místo v těch situacích, na které dopadá odstavec 1 a nedopadá odstavec 3 komentovaného ustanovení.** [...] Všechna ustanovení SpŘ (fakticky to však všechna nebudou) jsou obecným pravidlem, **od něhož se lze vlivem zvláštního zákona zcela nebo zčásti odchýlit.** SpŘ je proto (téměř) celý subsidiární a (téměř) vůči všem jeho ustanovením může být stanovena odchylná právní úprava. Důležité je, že tomu tak musí být **ve formě zákona.** Jen (zvláštní) zákon může stanovit odchylné pravidlo od obecné právní úpravy ve SpŘ. Stejně tak je důležité si uvědomit, že SpŘ je subsidiární díky svému § 1 odst. 2. A ne proto, že v některých jeho ustanoveních nalezneme formulaci „nestanoví-li zákon jinak“. Přitom tímto zákonem může být sám SpŘ. Častěji to však jsou jednotlivé **zvláštní zákony. Ty díky svému postavení *lex specialis* mohou modifikovat obecnou právní úpravu.**²⁵

Vzhledem k výše uvedenému výkladu odborné literatury a jednotlivým ustanovením InfZ (i zákona jako takového) není pochyb o tom, že správní řád je *lex generalis* a InfZ pak *lex specialis*. Záležitosti upravené InfZ se budou tímto zákonem i výhradně řídit. Konečně v ust. § 20 odst. 4 InfZ je přímo stanoveno, že ustanovení správního řádu se v rámci InfZ užití pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pro odvolací řízení, pro vykonatelnost příkazu poskytnout informace a v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení, pokud InfZ nestanoví jinak. Dále je zde uvedeno, že se při postupu dle InfZ užití ustanovení správního řádu „o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178“. Dále je výslovně uvedeno, že „v ostatním se správní řád nepoužije“.

Lze tedy uzavřít, že správní řád se v rámci InfZ může užít pouze ve shora uvedeném výčtu.

²⁵ POTĚŠIL, Lukáš. § 1 [Předmět úpravy a rozsah působnosti]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 3.

2 Pojmy

2.1 Povinný subjekt

Identifikace povinných subjektů, tj. subjektů, které mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, je uvedena zejména v čl. 17 odst. 5 Listiny, ve které jsou takto uvedeny státní orgány a orgány územní samosprávy, přičemž poskytují informace o své činnosti přiměřeným způsobem. Ve vztahu k pojmu *přiměřeným způsobem* bylo odbornou literaturou dovozeno, že může být aplikován jednak na formu poskytování informací a jednak na obsah omezení povinnosti poskytnout informace. Ve vztahu k formě se jedná o obousměrné vyvážení práva na informace o činnosti státních orgánů a ochrany těchto orgánů *de facto* před zneužíváním práva na informace. Ve vztahu k obsahu by se měla *přiměřenost* vykládat v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny.²⁶

Pro další konkretizaci povinných subjektů je nutné nahlédnout do zvláštní úpravy, tedy do InfZ. Tento mezi povinné subjekty řadí dle ust. § 2 odst. 1 InfZ státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Dle ust. § 2 odst. 2 InfZ patří mezi povinné subjekty dále subjekty, „*kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti*“.

V rámci první uvedené kategorie jsou mezi výše uvedené státní orgány řazeny nejenom orgány moci výkonné, ale rovněž orgány moci zákonodárné a soudní.²⁷ Dále se pak jedná o orgány konstituované v ústavním zákoně č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*Ústava*“), tedy o Nejvyšší kontrolní úřad a Českou národní banku. Mezi další státní orgány byly judikaturou zařazeny např. veřejný ochránce práv²⁸ a státní zastupitelství²⁹.

U územně samosprávných celků se jejich povinnost poskytovat informace dle InfZ rozlišuje dle samostatné a přenesené působnosti, přičemž v rámci samostatné působnosti je povinným subjektem jen územní samosprávný celek,

²⁶ Srov. KLÍMA, Karel. Komentář k Ústavě a Listině. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. s. 1105.

²⁷ JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 12.

²⁸ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2008, čj. 2 As 58/2007-52.

²⁹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2011, č. j. 2 As 93/2011-79.

a naproti tomu v rámci přenesené působnosti je povinným subjektem orgán obce, který přenesenou působnost vykonává.³⁰ Rovněž je nutno pro jistotu dodat, že mezi povinné subjekty jsou řazeny i městské části hlavního města Prahy a městské části či obvody statutárních měst.³¹

Dále z hlediska povinných subjektů je stěžejním pojmem *veřejná instituce*. Neshledávám však přiléhavost bližšího rozebrání daného pojmu ve vztahu k této diplomové práci, a tudíž tento pojem, který by patrně vydal na samostatnou diplomovou práci, nebudu blíže specifikovat.

V druhé kategorii povinných subjektů se jedná o osoby s vrchnostenským oprávněním v rámci veřejné správy vůči fyzickým a právnickým osobám. Typicky se tedy bude jednat o veřejné strážce.

2.2 Žadatel

Zákonodárce v ust. § 3 odst. 1 InfZ stanoví, že žadatelem je „*každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci*“. Je tedy stanoveno, že žádat o informaci ve smyslu InfZ může každá osoba, která má právní subjektivitu bez ohledu na vztah k požadované informaci. Komentářová literatura nicméně řeší otázku omezení práva na informace ve vztahu ke zletilosti žadatele, resp. jeho rozumové a volní vyspělosti dle ust. § 31 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“)³².

V rámci pojmu žadatel se objevuje rovněž pojem tzv. **privilegovaný žadatel**. I přes skutečnost, že tento pojem není definován či přiblížen InfZ, tak pojem privilegovaného žadatele existuje a je s ním pracováno. Jedná se o osobu, která ve vztahu k poskytovaným informacím vystupuje v „kvalifikovanější“ pozici než každý standardní žadatel. Tato kvalifikovanější pozice spočívá zejména ve vztahu tohoto žadatele k požadované informaci. Privilegovaní žadatelé jsou právně ukotveni ve zvláštních zákonech³³, a na základě těchto zvláštních zákonů je informace poskytována privilegovaným žadatelům i v případech, kdy by ji takto

³⁰ JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 13.

³¹ FRÝBOVÁ, Alice, Štěpán HOLUB, Lenka ŠVARCOVÁ a Pavlína HLAVENKOVÁ. *GDPR a žádost podle stošestky v praxi obcí*. Praha: Wolters Kluwer, 2021. Právo prakticky. s. 83.

³² FUREK, Adam, JIROVEC, Tomáš. § 3 [Základní pojmy]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 166.

³³ Např. dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

nebylo možno poskytnout dle InfZ. Jako ilustrativní příklad lze uvést občana obce jako privilegovaného žadatele v případě žádosti o poskytnutí kopie zápisu z jednání zastupitelstva, kdy v případě standardního žadatele dle InfZ by kopie zápisu z jednání musela být poskytnuta v anonymizované podobě, avšak v případě občana obce nikoliv.³⁴

2.3 Informace

Dále se v ust. § 3 odst. 3 InfZ seznamujeme s pojmem *informace*. InfZ definuje pojem informace jako „*jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního*“. Z této definice je v ust. § 3 odst. 4 InfZ vyloučen počítačový program v souladu s bodem 9 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru (32003L0098), jelikož se dle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, jedná o autorské dílo.

V judikatuře byla rovněž řešena otázka neúplné či nehotové informace např. v podobě konceptu dokumentů, přičemž došla k závěru, že „*[i]nformací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. se rozumí veškerý textový (příp. i grafický) obsah listiny (protokolu o kontrole), resp. taková listina, která vznikla v rámci řádného výkonu veřejné správy, tzn. nejen v rámci pravomoci a působnosti žalovaného, ale také v průběhu takové činnosti, která je v souladu se zákonem*“.³⁵ Koncepty protokolů nebo jiných správních rozhodnutí se tedy dle InfZ neposkytují.

Rovněž je otázkou, zda přílohy požadované informace tvoří rovněž tuto požadovanou informaci a měly by se poskytovat automaticky s požadovanou informací. Nejvyšším správním soudem však bylo dovozeno, že není možné po povinných subjektech žádat, aby s požadovanou informací automaticky poskytovali přílohy této informace bez žádosti, která by se na ně vztahovala. Pakliže by se tyto přílohy měly automaticky poskytovat s požadovanou informací,

³⁴ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004-62. Též FRÝBOVÁ, Alice, Štěpán HOLUB, Lenka ŠVARCOVÁ a Pavlína HLAVENKOVÁ. *GDPR a žádost podle stošestky v praxi obcí*. Praha: Wolters Kluwer, 2021. Právo prakticky. s. 87.

³⁵ Rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 21. května 2009, č. j. 5 As 68/2008-60.

a tedy ze strany povinného subjektu by tvořily rovněž požadovanou informaci, tak by se jednalo v některých konkrétních případech o neudržitelnou aplikaci, která by povinný subjekt zahrnila mnohdy více než vyřizování samotné požadované informace ze strany žadatele.³⁶

K pojmu informace s váže rovněž pojem *doprovodná informace*. Dle zákonné definice v ust. § 3 odst. 6 InfZ se jedná o informaci, která „úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech)“. Dle odborné literatury lze shrnout, že doprovodná informace „blíže vysvětluje skutečnosti související s požadovanou informací, pokud je to dle úvahy povinného subjektu potřebné“.³⁷ Jedná se tedy o takovou informaci, o kterou žadatel původní informace nežádal, ale povinný subjekt vyhodnotil, že doprovodná informace obsahuje skutečnosti vztahující se k požadované informaci, které by žadatel měl znát, a tudíž mu je poskytné spolu s požadovanou informací.

2.4 Žádost o informace

Právní rámec žádosti o informace je uveden v ust. § 4a InfZ. Tato žádost musí formálně splňovat určité formální znaky. Tyto konkrétní náležitosti žádosti jsou uvedeny v ust. § 14 odst. 2 InfZ, dle kterého musí být ze žádosti zřejmé, jakému povinnému subjektu žadatel žádost směřuje, a že je žádost podána dle InfZ. Rovněž musí být v žádosti uvedeny nacionále žadatele, tedy v případě fyzické osoby se jedná o jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu, resp. bydliště nebo adresu pro doručování. V případě právnické osoby se jedná o název, IČO a adresu sídla, resp. adresu pro doručování.

Neobsahuje-li žádost výše uvedené náležitosti a není-li podána dle ust. § 14 odst. 3 InfZ, tak se nemůže jednat o žádost dle InfZ. Je však nutné konstatovat, že zákonem požadované nároky jsou ryze minimální a žádost může být podána velmi neformálně.

³⁶ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2011, č. j. 4 As 45/2010-88.

³⁷ Viz JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 44.

2.5 Zneužití práva

Z hlediska této práce je nezbytné rozebrat si pro srozumitelnost dále pojem *zneužití práva* a pojem *právo na informace*. K druhému ze jmenovaných pojmů jsem se již věnoval v části první této diplomové práce. K prvnímu ze jmenovaných pojmů věnuji zejména tuto část.

Dle odborné literatury institut zneužití práva existuje již od dob římského práva a později se výrazně objevuje až od 19. století.³⁸

Pojem zákazu zneužití práva je v českém právním řádu dohledatelný pouze v ust. § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“). V tomto je uvedeno, že „[z]jevné zneužití práva nepožívá právní ochrany“. Hovoříme zde tedy o právním principu **zákazu** zneužití práva. Byť je tato úprava uvedena v soukromoprávním předpisu, tak odborná literatura dovozuje, že je možné tomuto principu přiznat obecnou povahu a je tak možné jej dovozovat pro veškeré právo.³⁹

Rovněž judikatura se k principu zákazu zneužití práva vyjadřuje, a to tak, že „je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomoci něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný“.⁴⁰

Zamýšleným účelem tohoto principu je tak zamezit postupu určitého subjektu, který by byl v rámci přesné aplikace právních předpisů v rozporu se zamýšleným účelem dané právní úpravy. Jedná se tedy o „materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti)“.⁴¹

Dalšími podobnými principy, které vnáší do právního jednání hledisko ekvity jsou pak jsou např. zákaz jednat v rozporu s dobrými mravy, ochrana dobré víry a zákaz obcházení zákona.

Judikatura Soudního dvora Evropské unie zavedla pro posouzení zneužití práva dvoustupňový test, v rámci kterého je posuzováno splnění objektivního

³⁸ PETR, David. *Institut zneužití práva v českém právu*. Komorní listy, 2009, č. 1, s. 14-16.

³⁹ Viz LAVICKÝ, Petr. § 8 [Zákaz zneužití práva]. In: LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 58.

⁴⁰ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 2015, sp. zn. 22 Cdo 5159/2014.

⁴¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2016, č. j. 8 Afs 87/2016–60.

i subjektivního prvku. Z hlediska objektivního prvku se jedná o posouzení naplnění formálních podmínek stanovených právními předpisy a naplnění účelu dané právní úpravy. Z hlediska subjektivního prvku pak hovoříme o účelném vytvoření formálně správného právního stavu pro dosažení výhody.⁴²

Odborná literatura⁴³ citovaná rovněž Nejvyšším správním soudem (k předmětnému rozsudku blíže v části 3.1 této diplomové práce) uvádí, že „[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady ‚lex specialis derogat legi generali‘ vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním“.

Nejvyšší soud k principu zákazu zneužití práva dále uvádí, že „je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný“.⁴⁴

Pod tímto výkladem si tedy můžeme představit situaci, kdy někdo účelně využívá svého subjektivního práva takovým způsobem či intenzitou, že je docíleno právně nežádoucího stavu. Byť by se tedy toto jednání mohlo jevit jako souladné s právem, tak přesto z hlediska důsledku takového jednání je nutné jej označit za protiprávní.

Obecně je možné k principu zákazu zneužití práva uzavřít, že byť je vyjádřen v určité formě pouze v OZ, tak výše uvedené odborná literatura a judikatura se shodují, že se jedná o princip univerzální, a tudíž prostupuje celým právním řádem. Jeho účelem je pak zamezení takového výkonu práva, které by bylo zdánlivě dovolené, avšak nepřijatelné, nespravedlivé a k neodůvodněné újmě někoho jiného.

⁴² Srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 2006, Halifax, C-255/02, Sb. rozh., s. I-1609 a usnesení Ústavního soudu ze dne 31. října 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06.

⁴³ KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Praha: C.H. Beck, 1995. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-7179-028-1. s. 184-185.

⁴⁴ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. dubna 2020, sp. zn. 22 Cdo 895/2020

2.6 Zneužití práva v kontextu práva na informace

Jak jsem již uvedl výše, tak legislativní ukotvení zákazu zneužití práva neexistuje, a tudíž se mu v rámci práva na informace věnuje zejména judikatura. Se zneužitím práva na informace je tedy možné se setkat v případě, kdy subjekt v širším slova smyslu vstupuje do určitého vztahu s veřejnou správou na základě InfZ. Stane se tak tehdy, kdy využije široce a obecně koncipovaný InfZ a požádá povinnou osobu o poskytnutí informací dle InfZ. Pakliže tento subjekt – žadatel – dodržel InfZ stanovený postup a náležitosti (příp. je dále doplnil), tak se jedná o formální naplnění požadavku na postup žadatele a v tento okamžik se povinný subjekt s danou žádostí seznámí a posoudí ji, resp. vyhodnotí požadované informace. Pakliže povinný subjekt dojde z různých důvodů k závěru, že se jedná o zneužití práva na informace, tak má možnost mj. danou žádost odmítnout. K tomuto závěru však není dosud možné dojít na základě InfZ, nýbrž na základě judikatury, která je tvořena řadu let. Tato judikatura je blíže rozebrána v třetí části této diplomové práce.

Přesto lze zneužití práva na informace přibližně charakterizovat jako určitý postup žadatele, který naplňuje formální znaky výkonu práva na informace v souladu s předpisy, avšak sleduje jiný účel, než jaký je z hlediska práva na informace předvídan. Tento výkon práva tedy neobstojí z hlediska posouzení *ekvity* a nemůže požívat právní ochrany.

Odborná literatura⁴⁵ k tomuto uvádí, že porušení zásady zneužití práva je zdánlivým výkonem práva, **který se podaří prokázat pouze ve výjimečných případech**. Tato skutečnost tedy znamená, že pakliže se takové jednání u žádosti dle InfZ prokáže dle individuálních skutkových okolností, tak nepožívá právní ochrany a není tak v důsledku směřováno k meritornímu projednání dané žádosti, nebo bude vydáno rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti. Dále k tomuto tatáž odborná literatura uvádí, že judikatura tíhne spíše ke druhé z uvedených možností, ke které se rovněž klaním i ve vztahu k níže uvedené judikatuře.

Dále odborná literatura ve vztahu k ust. § 15 InfZ uvádí, že „[f]aktickým důvodem pro odmítnutí žádosti je i **výjimečně prokázané zneužití práva na**

⁴⁵ JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 8.

informace. Protože podle obecných výkladů k zásadě zákazu zneužití práva jde při jejím porušení o pouhý zdánlivý výkon práva, kterému se nepřiznávají právní účinky (který nepožívá právní ochranu), **nabízel by se i výklad k takovým ‚žádostem o informace‘ nepřihlížet** (a maximálně sdělit tuto skutečnost neformálně). **Vzhledem k významu ústavně zaručeného práva na informace judikatura i v případě prokázaného zneužití práva svědčí pro nutnost vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti**.⁴⁶

Z výše uvedené citace je patrné, že odborná literatura sama o sobě dospěla k možnému závěru, že by žadatele povinný subjekt ani formálně nevyrozumíval o odmítnutí žádosti, jelikož zneužití práva nepožívá právní ochrany, a tudíž není potřeba na takovéto jednání „řádně právně“ reagovat.

Dále je v odborné literatuře obecně popsáno zneužití práva na informace výčtem možných situací. Jsou jimi „např. ‚žádosti o informace‘, proč **správní orgán napsal do určitého rozhodnutí či jiného úkonu to, co napsal** (jakási pokračující právní polemika s názorem správního orgánu), ‚žádosti o informace‘ **na obecné a dosud nevyjevené právní názory správního orgánu apod.** [...] **Mohly by jimi být opakované žádosti o informaci již poskytnutou** (případně nepatrně formulačně pozměněné). **Nová žádost v téže věci, ať již byla žadateli informace poskytnuta, anebo bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí této žádosti, je obecně právně přípustná.** Podle judikatury ‚**nic nebrání žadateli, aby podal žádost novou, byť i obsahově shodnou. Pokud má povinný subjekt za to, že dotyčná informace již byla poskytnuta, byť i po lhůtě k vyřízení původní žádosti, má novou žádost v zákonné lhůtě z tohoto důvodu zamítnout.**‘ (NSS 5 A 65/2002, Sb. NSS č. 750/2006)^[47] **Jistým druhem zneužití práva na informace by mohly být i žádosti účastníků řízení o zasílání kopie celého spisu, resp. většiny listin ze spisu** (zejména opakované, od měnicích se zmocněnců účastníka řízení apod.). Tuto otázku však judikatura vyřešila tak, že podle obsahu jde o žádost o nahlédnutí do spisu, a postupuje se proto podle § 38 spr. řádu (podrobnosti v komentáři k § 2 odst. 3). **Zcela extrémní případy, kdy se žadatel dlouhodobě obracel na povinné subjekty s mnoha žádostmi o informace, leckdy rozsáhlými a komplikovanými, řešily správní soudy se závěrem, že šlo o systematické zneužívání práva na přístup k**

⁴⁶ JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 205.

⁴⁷ Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. července 2007, č. j. 3 As 12/2007-125.

informacím. Notorický žadatel-stěžovatel v některých případech paralyzoval svými podáními obec, takže někteří nebo všichni její zastupitelé odstoupili.

[...] ***Je třeba zdůraznit, že za šikanózní žádosti o informace, resp. šikanózní podání v nejširším slova smyslu (podněty, stížnosti, využívání práv ekologických spolků, žádosti o osvobození od soudních poplatků apod.), kverulanství či procesní obstrukce samozřejmě nelze označit pouhé důsledné využívání práv, zákonem stanovených opravných prostředků či jiných možností právní obrany.***⁴⁸

Výše uvedená literatura zprvu uvedla dle mého názoru ne tak intenzivní užití práva na informace (např. opětovná žádost o informace či žádost o zaslání kopie celého správního spisu), že by se mělo jednat o zneužití práva na informace. Následně pak byly uvedeny *extrémní* případy, které dle mého názoru přesně zapadají do tématu této diplomové práce. Uvedená odborná literatura vyzdvihla zneužití práva na informace v případě opětovných žádostí o informace, které byly rovněž rozsáhlé a komplikované a mohly mít rovněž za cíl paralyzovat povinný subjekt. Zcela se rovněž shodují s tím, že takové případy, kdy žadatel postupuje tímto šikanózním způsobem, nelze označit za *důsledné využívání práv*.

⁴⁸ JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 8-10.

3 Vybraná zneužití práva na informace

3.1 Zneužití práva

Z hlediska judikatury nejprve přiblížím závěry dovozené k samotnému zneužití práva a následně pod níže uvedenými body budou popsána jednotlivá zneužití práva na informace.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. listopadu 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, ve vztahu ke zneužití práva, uvedl ve shodě s odbornou literaturou⁴⁹ následující: *„Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním.“*

Dále pak Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí uvedl: *„Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva.“* Rovněž zmiňuje: *„Nejvyšší správní soud podotýká, že institut zákazu zneužití subjektivních práv (k ničím neodůvodněné újmě jiného či k ničím neodůvodněné újmě společnosti, tj. konec konců jejích členů) představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato – ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, jak bylo vyloženo výše – odpovídá právní normě (či lépe řečeno: dikci právního předpisu), avšak je zároveň pocitováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí jiným újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití.“*

⁴⁹ KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Praha: C.H. Beck, 1995. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-7179-028-1. s. 184-185.

Tento citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu tvoří základ takto dovozeného zneužití práva a je aprobován rovněž novější judikaturou.⁵⁰

Z výše uvedených citací předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu je tedy patrné, že ke zneužití práva dojde v případě, kdy určitý subjekt vykonává své subjektivní právo, avšak tím neodůvodněně způsobí újmu jinému subjektu, čímž je ve svém důsledku tento výkon nedovolený, resp. zdánlivě dovolený. Zneužití subjektivního práva je pak posuzováno z hlediska spravedlnosti, resp. únosné míry užití tohoto práva. Pakliže daný subjekt využívá svého práva spravedlivě, v souladu s hodnotami a rozumem, a ne k újmě jiného, tak se nemůže jednat o zneužití subjektivního práva, ale o prostý výkon práva.

3.2 Aspekt podstatných okolností týkajících se životní sféry žadatele

Prvním zde popsaným případem, kdy judikatura⁵¹ dovodila zneužití práva na informace, je řízení, ve kterém žadatel mj. žádal o osvobození od soudních poplatků před soudem, přičemž krajský soud dovodil, že u žadatele existují zvláštní okolnosti k nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Tento postup potvrdil Nejvyšší správní soud zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žadatel aktivně vystupoval ve značném množství sporů, které se týkaly poskytování informací dle InfZ.

Nejvyšší správní soud k těmto předmětným sporům zdůraznil, že *„nejsou takového charakteru, aby měly vztah k podstatným okolnostem stěžovatelovy životní sféry. Netýkají se, a to ani nepřímo, stěžovatelova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí. Jde naopak o spory vyvolané stěžovatelovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Takové spory má stěžovatel plné právo vést, dává-li mu objektivní právo procesní možnosti tak činit, a musí v nich mít možnost účinně hájit svá práva“*. Dále však Nejvyšší správní soud uvedl, že pakliže chce žadatel vést takováto řízení, tak

⁵⁰ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2020, č. j. 1 As 32/2020-29, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. srpna 2018, č. j. 6 As 125/2018-32, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2017, č. j. 2 As 416/2017-17. Rovněž viz *Změny v ochraně před zjevným zneužitím práva*. Právní rádce [online]. 2021 [cit. 2022-02-18]. Dostupné z: <https://pravnicaradce.ekonom.cz/c1-66865960-zmeny-v-ochrane-pred-zjevnym-zneužitim-prava>.

⁵¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2011, č. j. 7 As 101/2011-66. Obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56.

neexistuje důvod, proč by je *de facto* měl financovat stát, resp. stát měl za ně nést náklady. Nejvyšší správní soud neoznačil žadatelovu žádost o informace (o pokyn nejvyššího státního zástupce) jako neoprávněnou, ale zpochybnil, že se dotýká jeho životní sféry, a tudíž není důvod mu přiznat osvobození od soudních poplatků.

Co je však klíčové v daném rozsudku z hlediska této diplomové práce, je konstatování, že široce pojaté právo na informace nepochybně přispívá k veřejné kontrole, avšak i toto má svou stinnou stránku. Tato spočívá právě v kverulačním a šikanózním výkonu práva na svobodný přístup k informacím, který může mít za následek popření účelu práva na svobodný přístup k informacím. *„Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených. Taková regulace může se za určitých okolností dít i cestou výjimečného odepření práva na osvobození od soudních poplatků.“*

Dle výše uvedeného Nejvyšší správní soud v zásadě zdůraznil nedostatek dosavadní právní úpravy, kdy povinné subjekty nemají dost prostředků obrany proti šikanózním žadatelům a rovněž uvedl, že k omezení šikanózního výkonu práva na informace takovýchto žadatelů může vést i odepření práva na osvobození od soudních poplatků. Toto omezení bude mít tedy za následek omezení počtu soudních řízení, které by žadatel vedl po odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Z hlediska vysokého počtu vedených řízení by výše úhrady soudních poplatků byla naprosto neúnosná. Základem tohoto omezení není neochota Nejvyššího správního soudu zabývat se více spory jednoho žadatele, nýbrž je jím situace, kdy Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné, aby stát hradil soudní poplatek zejména tehdy, kdy se spory nedotýkají žadatelovy **životní sféry**.

3.3 Požadování obsahově rozdílných informací

Z hlediska zneužití práva na informace bylo mj. Nejvyšším správním soudem dovozeno⁵², co mezi uvedený pojem nespadá. Uvedl to na základě skutkového stavu, v rámci kterého žadatelka žádala informace dle InfZ ze správního spisu a povinný subjekt, resp. krajský soud, dovodili zneužití práva na informace, jelikož si tyto informace mohla žadatelka opatřit jinak, konkrétně

⁵² Srov. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 25. června 2014, č. j. 6 As 68/2014-21.

nahlížením do spisu. Rovněž bylo zdůrazněno, že žadatelka podala k povinnému subjektu tři žádosti o informace v krátkém časovém horizontu.

Nejvyšší správní soud ve vztahu k otázce šikanózního výkonu práva žadatelkou uvedl, že v rámci třech sporů žalobkyně, „jejichž podstatou bylo uplatnění práva na svobodný přístup k informacím, **nikoli však ve věcech, které by byly shodné**“. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jediným opakujícím se prvkem v předmětných žádostech bylo označení povinného subjektu, nikoliv však obsah žádostí. Ve vztahu k domněnce žadatelky, že o předmětné informace může žádat dle InfZ a nemusí nahlížet do správního spisu, uvedl Nejvyšší správní soud, že „nelze v této její domněnce spatřovat šikanu, ale především právní názor, který se snažila v dané věci aplikovat“.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že v případě, že by žadatelka **požadovala dané dokumenty opakovaně nebo by na základě rozhodnutí správního orgánu nebo soudu věděla, že takto postupovat nelze, tak by se jednalo z hlediska posuzování šikanózního výkonu práva o „jinou věc“** a patrně by tedy šlo tomuto jednání přiřknout šikanózní výkon práva ve vztahu k žádosti o informace.

Nejvyšší správní soud tedy v dané věci uzavřel, že se nejedná o šikanózní výkon práva, resp. pokud by byl takto označován, tak by se jednalo o neudržitelnou aplikaci šikanózního výkonu práva.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že Nejvyšší správní soud spatřuje šikanózní výkon práva v úzké časové souvislosti stejných žádostí, nikoliv však žádostí s rozdílným obsahem a stejným adresátem. Rovněž by Nejvyšší správní soud spatřoval šikanózní výkon práva v ignorování rozhodnutí správního orgánu či soudu, a tedy v opakujícím se postupu, který by byl těmito orgány označen za nesprávný a žadatel by s tímto postupem byl srozuměn.

S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se naprosto ztotožňuji, jelikož dle mého žadatelka využívala práva na informace v jeho prosté podobě, kdy žádala různé informace v úzké časové souvislosti. Tato časová souvislost však dle mého názoru nemůže vést k tomu, aby povinný subjekt v zásadě bez dalšího konstatoval, že se jedná o zneužití práva na informace. Pakliže by byla tato argumentace připuštěna, tak by to *ad absurdum* znamenalo, že žadatel by měl možnost podat jen jednu žádost o informace za určitý čas. Jak je z předestřené patrné, tak daná absurdní aplikace by z hlediska *ekvity* a zejména ústavní roviny práva na informace

v jeho historickém vývoji nemohla absolutně obstát a Nejvyšší správní soud ji dle mého názoru správně odmítl.

3.4 *A priori* konstatování zneužití práva

V rámci soudní praxe Nejvyšší správní soud dále uvedl⁵³, že **nelze *a priori* konstatovat, kdy se bude jednat o zneužití práva, ale vždy záleží na okolnostech každého případu. Nelze tedy stanovit jasná kritéria, kdy se jedná o zneužití subjektivního práva, jelikož je v rozhodnutí uvedeno: „[T]ento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“**

K tomuto závěru dospěl na základě skutkového stavu, kdy žadatel žádal po obci množství informací skrze více žádostí dle InfZ, které dle dané obce byly bezvýznamné a časově náročné k vyřízení. Následně tedy rada dané obce přijala usnesení, ve kterém stanovila, že *pro futuro* nebude předmětnému žadateli poskytovat informace dle InfZ.

Je pochopitelné, že v rámci dané obce panovala jistá bezmoc s jednáním žadatele, které mohlo mít prvky šikanózního výkonu práva na informace, avšak LZPS rovněž v čl. 17 odst. 4 stanovuje, že právo na informace „**lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti**“.

K tomuto lze dodat, že omezení práva na informace je tedy možné pouze na zákonné úrovni, kdy se tak děje zejm. prostřednictvím InfZ.

Vzhledem k výše uvedenému lze jednoznačně souhlasit s Nejvyšším správním soudem, že právo na informace **není možné *pro futuro*** omezit usnesením zastupitelstva obce. Rovněž, že každé potenciální konstatování zneužití práva na informace, resp. jeho šikanózní výkon, musí být posuzován individuálně a nelze jej jakýmkoli způsobem paušalizovat.

⁵³ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2014, č. j. 6 As 68/2014-21.

3.5 Poškození legitimních zájmů

Z hlediska judikaturou dovozených závěrů zneužití práva na informace, která je bezesporu jediným klíčem k potenciálnímu určení takového chování, nemohu pominout exponovanou kauzu poskytování platů státních zaměstnanců, ve které Nejvyšší správní soud rovněž učinil dle mého názoru logický a správný závěr.

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí⁵⁴ uvedl, že v případě, kdy **žádost o informace týkající se platů poskytovaných z veřejných prostředků měla „za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávisť apod.), lze právo na informace za striktně vymezených podmínek odeprít na základě principu zákazu zneužití práva“.**

Naproti tomu však Ústavní soud⁵⁵ dovodil: „Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě § 8b SvInf, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu,
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu,

⁵⁴ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62.

⁵⁵ V nálezu Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16-4, který následoval nález Ústavního soudu ze dne 3. dubna 2018, č. j. IV. ÚS 1200/16; srov. LUBOVSKÝ, Zbyněk. Zneužití práva na informace. Správní právo. 2019, 2019(6), 329. K tomuto dále např. právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2020, č. j. 2 As 88/2019-29: „I. Při posuzování veřejného zájmu na poskytnutí informace o příjemci veřejných prostředků dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (po vydání tzv. platového nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16), musí povinný subjekt určit podle postavení dotčené osoby, jakou míru osvědčení takového veřejného zájmu bude požadovat po žadateli o informace. Pro zjevnost jeho existence je totiž klíčové, jaké postavení ve struktuře veřejné správy (a s tím související řídicí a organizační kompetence, odpovědnost a finanční ohodnocení) dotčená osoba má.

II. Avizovaný záměr žadatele o informace zveřejnit poskytnuté informace na veřejně přístupném úložišti dat, který umožní široké veřejnosti o těchto informacích vést diskusi, je dostatečný pro splnění podmínky přispět těmito informacemi k diskusi o věcech veřejného zájmu; postačuje totiž pouze racionální potenciál vzniku či rozvoje veřejné diskuse. Zároveň nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace sám přímo explicitně hodnotil či analyzoval; jejich zveřejnění je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou.

III. Roli tzv. „společenského hlídačského psa“ mohou splňovat nejen profesionální novináři, ale také neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování ve veřejné správě nebo též jednotlivci, kteří do veřejného prostoru kvalifikovaným způsobem vnášejí informace o fungování veřejné sféry. Podmínkou je, aby žadatel tyto informace nepožadoval pro svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi seznamoval veřejnost.“

c) *žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“*,

d) *informace existuje a je dostupná.*“

Ve vztahu k výše uvedeným rozhodnutím se klaním k názoru Nejvyššího správního soudu, jelikož výklad Ústavního soudu se jeví velmi restriktivním a omezujícím.

Nicméně oba výše uvedené názory Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu představují další vodítka vedoucí k omezení zneužití práva na informace. V konečném důsledku to tedy znamená, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují, ale v každém jednotlivém případě je nutno posuzovat rozhodné skutečnosti, zda nejsou naplněny podmínky pro odepření informace vyslovené Ústavním soudem (viz výše).⁵⁶

3.6 Atributy vedených sporů

Následně popsané zneužití práva se zabývá rovněž postupem žadatele, který zejména v následném procesu před soudy navíc žadatel nesměřuje k meritornímu projednání, a to zejména tím, že podává návrhy, které není možné projednat a dále zpochybňuje procesní postup soudů.

Z hlediska následného procesu vedeného žadatelem byly dovozeny atributy, které mohou vést k označení určitého podání jako *obstrukční* či *zneužívající*. Přesto, že se nejedná přímo o zneužití práva na informace, tak z hlediska navazujících řízení tyto atributy typizují jednání žadatele, které může nastat v následně vedených sporech.

Mezi tyto atributy Nejvyšší správní soud ve svém usnesení⁵⁷ zařadil **početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů**. V daném případě reagoval na skutkový stav, kdy žadatel (resp. žalobce) byl u Nejvyššího správního soudu účastníkem přes 1.200 řízení. Nejvyšší správní soud však pro jistotu konstatoval, že i přes takto obrovské číslo vedených řízení není možné, aby bylo bráněno jejich věcnému probrání.

Jak je predestřeno, tak dané rozhodnutí neřeší přímo otázku zneužití práva na informace, ale spíše se vypořádává s extrémní procesní situací žadatele, kdy

⁵⁶ Viz LUBOVSKÝ, Zbyněk. Zneužití práva na informace. Správní právo. 2019, 2019(6), 329.

⁵⁷ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. listopadu 2014, č. j. 10 As 226/2014-16.

tento postupuje velmi obstrukčně a vede spíše *spor pro spor* než spor pro meritorní rozhodnutí v jeho prospěch. I přesto jsou však v daném rozhodnutí uvedena dle mého názoru aplikovatelná východiska rovněž pro zneužití práva na informace, tedy v aspektech početnosti, sériovosti a stereotypnosti vedených řízení s povinným subjektem.

3.7 Šikana zjevná „na prvý pohled“

Dle mého úsudku je velmi zajímavým dovozeným závěrem zneužití práva na informace konstatování Krajského soudu v Hradci Králové ve svém rozsudku⁵⁸, kde uvedl: „*Je-li soudu z úřední činnosti známo, že určitý žalobce systematicky zneužívá právo na přístup k informacím a právo na přístup k soudu, je soud oprávněn další návrhy téhož žalobce, z nichž bude na prvý pohled patrné, že jejich cílem je pouze šikana povinného subjektu a zatížení soudu, bez dalšího podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, neboť zneužití práva nepožívá právní ochrany.*“⁵⁹

Výše dovozený závěr byl založen na skutkovém stavu, kdy žadatel podával značné množství žádostí o informace, jejichž podstatou nebyly informace, které by měly vztah k podstatným okolnostem jeho životní sféry. Což vzhledem k výše uvedenému znamená, že se netýkají žadatelova majetku, životních podmínek ani dalších obdobných záležitostí, které by přímo či nepřímo s uvedeným souvisely. I přes to, že povinné subjekty měly tendenci žadatele uspokojit dostatečnými odpověďmi, tak tento následně s povinnými subjekty vedl spory, v rámci kterých rovněž podával rozsáhlá a komplikovaná podání. Ze žadatelova chování v rámci vedených sporů šlo dle Krajského soudu v Hradci Králové rovněž usoudit, že žadateli „*ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu), popř. o ‚dohled‘ nad činností orgánů veřejné moci (žalobce totiž sám sebe pasoval do role strážce zákonnosti), které v jeho věcech rozhodují*“.

Jako demonstrativní příklad lze uvést situaci, kdy žadatel požadoval „*informace, kolik bylo připraveno letos dárekových balíčků na Mikulášské akci, pro*

⁵⁸ Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 13. února 2015, č. j. 52 A 76/2014-97

⁵⁹ Právní věta citována dle www.beck-online.cz

kolik a jaké místní děti byly připraveny, kolik jim jich bylo potom vydáno a jak bylo naloženo s ostatními balíčky /s těmi zbylými/ apod.“.

Krajský soud v předmětném rozhodnutí dokonce konstatoval, že „**pokud v budoucnu obdrží další jeho návrhy, z nichž bude patrné, že jejich cílem není poskytnutí informace, ale vedení předmětného řízení (zatížení /šikana/ povinného subjektu či jiného orgánu veřejné moci), bez dalšího je a limine podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne** (shodně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8As 78/2014 – 12), **jelikož takový ‚výkon‘ (resp. pseudovýkon) práva nepožívá právní ochrany** (srov. § 8 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník)“.

Vzhledem k výše uvedenému lze shrnout, že **zneužití práva na přístup k informacím lze dovodit ze značného množství žádostí, které mohou směřovat i proti více subjektům, přičemž se netýkají životní sféry žadatele, jsou obsahově rozsáhlé a nepřehledné, či dokonce obsahově absurdní. Žadatele dále neuspokojí ani řádné zodpovězení žádosti a vyhledává *spor pro spor*. Takovýto výkon práva není řádným výkonem subjektivního práva a nemůže požívat právní ochrany.**

Samotné konstatování Krajského soudu v Hradci Králové se mi jeví jako velmi hraniční, avšak z hlediska *ekvity* pochopitelné a správné. Byť žadatelů s podobným vzorcem chování patrně není mnoho, tak přesto není únosné, aby správní orgány a justice snášely takovýto pseudovýkon výkon práva na informace.

3.8 Shrnutí

V rámci této části jsem nejprve předestřel samotné zneužití práva, ke kterému je judikaturou dovozeno, že výkon subjektivního práva směřující k neodůvodněné újmě někoho jiného je dovolený pouze zdánlivě, tedy po formální stránce, avšak ve svém důsledku se materiálně jedná o jednání, které není v souladu s právem, a tedy nemůže požívat právní ochrany.

Dále jsem se zaobíral možným postupem v případě žádostí o osvobození od soudních poplatků osoby, která by ve standardním případě bezesporu mohla být relevantním žadatelem o osvobození od soudních poplatků, ale s přihlédnutím k jeho postupu vůči orgánům veřejné správy a soudům, mu toto osvobození od soudních poplatků přiznáno nebylo. Hlavním důvodem však k tomuto odmítnutí byl fakt, že informace žalobcem v daném případě žádaná se nevztahovala k jeho

životní sféře, a tudíž zde nebyla taková intenzita ve vztahu k hájení jeho práv, aby náklady tohoto řízení nesl stát a umožnil tak žalobci dané řízení vést s jeho pomocí.

Následně jsem popsal možný šikanózní výkon práva na informace spočívající v úzké časové souvislosti mezi jednotlivými žádostmi o informace, avšak musí jít o žádosti o informace obsahově obdobné, nikoliv rozdílné. Rovněž zde bylo popsáno, že i přesto, že žadatel žádá o poskytnutí informací z určitého správního spisu a je současně účastníkem v daném řízení, tak se nemůže jednat o zneužití práva na informace, ale pouze o jiný právní názor, který žadatel aplikuje.

Dále byla nastíněna možnost zneužití práva na informace v případě, kdy žadatel podá značné množství žádostí o informace v úzké časové souvislosti, jejichž obsahem jsou však nepodstatné informace z hlediska kontroly veřejné správy. Na dané možné zneužití práva na informace však bylo reagováno usnesením rady obce, které *pro futuro* odmítlo poskytovat informace konkrétní osobě. Tato aplikace je však dle Nejvyššího správního soudu nezákonná, jelikož právo na informace je právem kvalifikovaným, a tudíž sice omezeným, ale pouze zákonem. InfZ rovněž obsahuje důvody omezení práva na informace, ovšem neobsahuje omezení práva na informace z důvodu podání většího množství žádostí v krátkém časovém sledu. Nejvyšší správní soud dále připustil, že právo na svobodný přístup k informacím je zneužitelné, avšak toto zneužití, resp. jeho šikanózní výkon, nemůže požívat právní ochrany, jelikož se nejedná o kontrolu veřejné správy. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zneužití práva (na informace) bude vždy záležet na individuálních aspektech každého případu a není tedy možné předem konstatovat či definovat jasná kritéria, která by popsala zneužití subjektivního práva na informace. Rovněž Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud by správní orgán nabyl dojmu, že žadatel tento povinný subjekt pouze „zavaluje“ dotazy, jejichž zodpovězení vyžaduje velkou časovou náročnost, tak může využít institutu náhrady nákladů za poskytnutí informací.

V odst. 3.5 této diplomové práce jsem popsal možné poškozování legitimních zájmů, které bylo judikováno v rámci kauzy související s tzv. Platovým nálezem. V rámci řízení před Nejvyšším správním soudem⁶⁰ jím bylo dovozeno, že skrze žádost o poskytnutí informace nelze sledovat šikanu spočívající

⁶⁰ Na dané řízení navazovalo řízení před Ústavním soudem vedené pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16.

v poškozování zájmů úředníků daného úřadu, resp. osob, kterých se daná informace týká. Toto jednání by tedy naplnilo zneužití práva.

V následujícím odstavci jsem popsal možné atributy zneužití práva ve vztahu k následnému řízení. Mezi tyto atributy byly zařazeny početnost, sériovost a stereotypnost.

Závěrem jsem přiblížil dovozenou šikanu zjevnou na první pohled, kdy soud, pakliže je mu známo ze své činnosti, že daný žadatel zneužívá právo (i na informace), může na základě prvního dojmu další návrhy téhož žadatele odmítnout.

4 Recentní legislativní vývoj práva na informace

4.1 Uvedení Novely

Dne 29. října 2019 předložila vláda České republiky, jejímž zástupcem bylo Ministerstvo vnitra, návrh novely InfZ. Tento návrh byl stejný den distribuován poslancům pod číslem sněmovního tisku 633/0 (dále jen „**Novela**“).⁶¹ Je však nutné zdůraznit, že Novela vznikla a byla projednávána již v rámci minulého volebního období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen „**Poslanecká sněmovna**“), a tudíž v návaznosti na volby proběhlé ve dnech 8. a 9. října 2021 bylo ustanoveno nové politické složení Poslanecké sněmovny. Z tohoto důvodu, v souladu s ust. § 121 odst. 1 Jednacího řádu Poslanecké sněmovny⁶², nelze Novelu projednat v novém volebním období. I přesto, že aktuální stav není pro Novelu příznivý, tak tuto níže popíši z důvodu její důležitosti a pravděpodobného návratu do legislativního procesu.

Předložená Novela, dle Důvodové zprávy k Novele ze dne 14. října 2019 („dále jen „**Důvodová zpráva**““), reagovala na stávající stav právní úpravy, který se dle Důvodové zprávy vyznačoval nedostatky z hlediska ochrany žadatelů o informace a z hlediska ochrany povinných subjektů. Přičemž bylo v Důvodové zprávě uvedeno, že ani jedno z hledisek „nelze uspokojivě řešit výkladem [InfZ] či skrze rozhodování správních soudů“. K zákonné novele InfZ bylo přistoupeno rovněž s ohledem na čl. 17 odst. 4 Listiny, který stanoví: „*Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*“

Organizační výbor Poslanecké sněmovny dne 14. listopadu 2019 doporučil projednání Novely usnesením č. 236. Rovněž tento výbor určil jako zpravodaje PhDr. Ivana Bartoše, Ph.D.

První čtení Novely se konalo dne 10. prosince 2020 na 75. schůzi Poslanecké sněmovny. Následně byla Novela přikázána k projednání výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj⁶³, ústavně právnímu výboru, výboru pro obranu a dalším.

⁶¹ Zdroj: <https://psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=633>.

⁶² Zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů.

⁶³ Garanční výbor Novely.

Novela v rámci svého projednávání obdržela 12 pozměňovacích návrhů. Ihned v prvním pozměňovacím návrhu ze dne 12. listopadu 2019 poslanec Dominik Feri shledal v prodloužení lhůty pro vyřízení informace dle ust. § 14 odst. 6 InfZ dle Novely o 5 dnů podrytí práva na informace a navrhl toto zrušit. V rámci druhého pozměňovacího návrhu ze dne 28. dubna 2020 předložil poslanec Milan Pour zajímavou změnu ve znění Novely v ust. § 11b, a to takovou, že by byl důvod povinného subjektu odmítnout poskytnutí informace, kdy povinný subjekt ví, že žadatel informací disponuje, ale přesto o ni žádá. Ve vztahu k této skutečnosti lze bezesporu uvést argumenty pro a proti. Argumentem pro by mohla být by mohlo být zbytečné či neúčelné zatížení povinného subjektu např. při anonymizování rozhodnutí, které mohl povinný subjekt již doručit žadateli v rámci určitého řízení. Naproti tomu by se dle mého názoru jednalo o nedůvodné omezení práva na informace, jelikož zpravidla není na povinném subjektu, aby hodnotil přínos informace pro žadatele. Nadto žadatel danou informaci již nemusí ve své sféře a nemusí s ní jakkoliv disponovat. Nadto žadatel například poskytnutím informace může sledovat zejména její zveřejnění na úřední desce povinného subjektu dle ust. § 5 odst. 3 InfZ, a tedy vstoupení určité informace v obecnou známost bez toho, aby ji jakkoliv uveřejňoval sám žadatel. Byť se tato skutečnost může na první pohled jevit jako obstrukční či zatěžující, tak mám za to, že takovýto postup je správný a nemůže povinný subjekt neúměrně zatížit. I přes to, že by k neúměrné zátěži povinného subjektu došlo, tak je zde institut náhrady nákladů za poskytnutí informace, ke kterému by případně povinný subjekt mohl přistoupit.

V následných dvou pozměňovacích návrzích rovněž od poslance Milana Poura ze dne 28. dubna 2020 byly obsaženy pouze technické úpravy. V pátém pozměňovacím návrhu rovněž od téhož poslance ze stejného dne bylo navrženo v rámci Novely znění nového ust. § 17c, které by stanovovalo povinnost dle ust. § 17a, resp. § 17b, i žadatelům z řad členů zastupitelstva obce, členů zastupitelstva kraje, členů zastupitelstva hlavního města Prahy nebo členů zastupitelstva městské části hlavního města Prahy. K tomuto přistoupil z důvodu, že tito žadatelé mají možnost žádat o informace v rámci jiného speciálního předpisu, kde je však lhůta pro vyřízení 30 dnů. V rámci této změny bylo tedy reagováno na praxi, kdy tyto osoby žádaly o informaci dle InfZ, přičemž obdobné právo jim vyplývalo ze speciální úpravy, pouze s delší mezní dobou poskytnutí informace. Zde by se tedy v daném platném stavu dalo hovořit o obcházení zákona, resp. zneužívání InfZ.

Následující pozměňovací návrhy Novely číslo šest až dvanáct z hlediska této diplomové práce nebyly žádným způsobem relevantní a z tohoto důvodu se jimi blíže nezaobírám.

4.2 Popis klíčových změn InfZ dle Novely

Uvedená Novela obsahovala dále uvedené významné změny, které směřovaly zejména ke zlepšení právní úpravy a omezení zneužití InfZ.

V ust. § 5 odst. 3 InfZ ve znění Novely bylo uvedeno, že „[p]oskytnutá nebo doprovodná informace musí být zveřejněna nejméně po dobu 3 let“. Tato novelizace reflektovala dosavadní nedostatečný právní stav, ve kterém není doba zveřejnění poskytnuté informace stanovena. Doba 3 let byla stanovena s ohledem na dobu danou pro zveřejnění výroční zprávy o poskytování informací dle ust. § 18 InfZ. Dle Důvodové zprávy tedy mělo dojít k tomu, že zveřejněné požadované informace by byly „vyvěšeny“ po stejnou dobu, jako výroční zpráva, která se k nim vztahuje.

Další změna, která byla v Novele uvedena, se vztahovala k ust. § 10 InfZ, o kterém se dalo říct, že bylo textově obdobné, ale přesto aktuální textová úprava dle Důvodové zprávy nebyla plně aktuální a vyvstávaly tak sporné otázky výkladu. Nové znění ust. § 10 InfZ tak bylo v Novele uvedeno zejména s ohledem na institut daňové mlčenlivosti, kdy stávající stav tento institut nerespektoval v celé jeho šíři – respektoval ho pouze co do *majetkových poměrů*. Dále pak byla výluka dle stávajícího ust. § 10 InfZ nedostatečná v odkazu získaných údajů pouze podle „*zákonů o daních, resp. poplatcích, ačkoliv dle aktuální koncepce daňové mlčenlivosti podle daňového řádu je třeba ji vztahovat ke správě všech peněžitých plnění, která jsou daněmi v širším (procesním) smyslu, tj. jsou spravována v procesním režimu daňového řádu*“. V návaznosti na rozhodovací praxi správních soudů a postupně vznikající nejistoty ve vztahu k výkladu ust. § 10 InfZ bylo v Novele přistoupeno k výše uvedené nové textaci daného ustanovení.

Jedna z klíčových částí Novely v kontextu této diplomové práce byla obsažena v novém ust. § 11 odst. 2 písm. e) InfZ, kterému se blíže věnuji v části 4.3 této diplomové práce. Dále byla klíčová nová ust. § 11a a § 11b InfZ, která přiblížím v článku 4.4 této diplomové práce.

Dále byla v Novele v ust. § 14 odst. 6 písm. d) InfZ stanovena možnost povinného subjektu prodloužit lhůtu pro poskytnutí informace dle InfZ nejvýše o 15 dnů (nyní nejvýše o 10 dnů), a to z důvodu uplatnění práv dotčených osob.

K tomuto ustanovení bylo v Novele přikročeno rovněž z důvodu závěru dovozeného judikaturou⁶⁴, kdy poskytne-li povinný subjekt „*informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím)*, může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu ‚rozhodnutí‘ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž ‚zásahu‘ ve smyslu § 82 s. ř. s. [...]“⁶⁴. Povinný subjekt by tedy byl povinen vyzvat dotčenou osobu k vyjádření a jelikož těchto osob mohlo být mnoho, tak by mohl povinný subjekt přikročit k výše uvedenému prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o informace.

Rovněž nová ust. § 17a a § 17b InfZ přiblížím v části 4.5 této diplomové práce.

4.3 Neposkytnutí informace za předpokladu, že může ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení

Jak již bylo nastíněno výše, tak Novela obsahuje nové ust. § 11 odst. 2 písm. e) InfZ, ve kterém je stanoveno, že „[p]ovinný subjekt informaci neposkytne, pokud poskytnutí informace může ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení“⁶⁴. Toto nové ustanovení reflektuje zejména čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 3 Listiny, které garantují rovné postavení účastníků soudního řízení. Rovněž navazuje na čl. 4 bod 2. Nařízení o přístupu k dokumentům. Může se jednat o případy, kdy je jednak povinný subjekt účastníkem nějakého z typů řízení a jednak i když účastníkem není, ale poskytnutá informace by přesto byla negativně promítnuta do postavení daného účastníka. Ve vztahu k obsahu takto neposkytnutých informací Důvodová zpráva uvádí: „*Svou povahou se bude jednat o informace, s nimiž se druhý účastník řízení nemůže seznámit v rámci předmětného řízení, resp. v dané fázi řízení (ustanovení se tak nevztahuje např. na informace, jež lze zjistit uplatněním práva na nahlédnutí do spisu, pakliže neexistuje jiný zákonný důvod pro jejich neposkytnutí). Typicky se tak bude jednat o různé rozборы (např. rozbor věcně příslušné judikatury, analýza možných procesních postupů), jejichž zveřejněním by došlo ke znevýhodnění strany řízení, jež si daný rozbor pořídila. Informace přitom mohou mít jak interní,*

⁶⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62.

tak externí původ. Pokud by obdobné informace nebyly v držení povinného subjektu, nýbrž běžné osoby soukromého práva, nebyla by taková osoba povinna je poskytnout.“ Ve vztahu k této části Novely jsou v Důvodové zprávě uvedeny výchozí principy, kterými jsou:

„1. Výluka z informační povinnosti se vztahuje jak na samotné řízení, tak na fázi před zahájením řízení. [...]

2. Ustanovení se vztahuje na všechna řízení, v nichž se uplatňuje zásada rovnosti účastníků řízení. [...]

3. Ustanovení se vztahuje jak na řízení u vnitrostátních soudů orgánů (např. rozhodčí soudy, správní orgány), tak na řízení u mezinárodních orgánů. [...]

4. V souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů musí povinné subjekty dbát, aby jejich postupem nevznikla újma na právech třetím osobám.“

4.4 Zavedení nových důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Novela v novém ust. § 11a InfZ reflektuje praxi žadatelů o informace dle InfZ, kteří přistupují v některých situacích až k šikanóznímu výkonu tohoto práva. Tento spočívá v tom, že skrze žádosti o informace dle InfZ se snaží subjekt spíše zatížit než se domoci relevantní informace. Jelikož nyní absentuje účinná ochrana povinných subjektů před tímto šikanózním výkonem práva žadatelů o informace dle InfZ, přistoupila Novela (v návaznosti na judikaturu) k ustanovení, které stanovuje, že *„[p]ovinný subjekt může poskytnutí informace odmítnout, pokud lze ve vztahu k podané žádosti dovést zneužití práva na informace, zejména lze-li dovést, že cílem žádosti je způsobit a) nátlak na osobu, již se týká požadovaná informace, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, a to zpravidla v souvislosti s předcházejícím postupem povinného subjektu vůči žadateli nebo se vztahem s osobou uvedenou v písmenu a)“*. Tato textace tak zřejmě plnohodnotně nahradí prozatímní judikaturu a napraví právní stav, kdy dle čl. 17 odst. 4 Listiny může být právo na informace omezeno pouze zákonem.

Novela rovněž obsahuje nové ust. § 11b InfZ, které navazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. února 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, a stanovuje, že *„[p]ovinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a nemá zákonnou povinnost ji*

mít“. Toto tedy dává formální nástroj povinnému subjektu, kterým může žádost o informaci odmítnout s tím, že musí prokázat, že danou informaci nemá povinnost mít a nemá ji. Ovšem po konzultaci s Mgr. Rothanzlem jsem došel k závěru, že povinný subjekt *de facto* takovouto informaci může tajit a když nadřízený subjekt shledá daný protokol o (ne)vyhledání informace za dostatečný, tak není možnost se informace domoci, pokud nemá žadatel jednoznačný důkaz, že povinný subjekt požadovanou informací disponuje.

4.5 Zavedení institutu zálohy na úhradu nákladů souvisejících s poskytováním informací

Novela rovněž obsahuje nové ust. § 17a InfZ, jehož předmětem je záloha na úhradu nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. Toto ustanovení tedy logicky navazuje na ust. § 17 InfZ o hrazení nákladů, kdy v odst. 1 daného ustanovení je uvedeno, že ze strany povinného subjektu je možné žádat úhradu nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací. K pojmu *mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací* dovodila odborná literatura⁶⁵, že se jedná o činnost povinného subjektu, kterou nelze označit za standardní činnost daného povinného subjektu. Tato činnost se vyznačuje časovou náročností, která si vyžádá zvýšenou aktivitu povinného subjektu a zejména tehdy, pokud je pověřený zaměstnanec z hlediska vyřízení dané žádosti nucen pracovat přesčas. Pro úplnost dodávám, že tato úhrada nákladů má povahu soukromoprávního nároku.⁶⁶

Výše požadované zálohy nesmí přesáhnout 60 % z odhadu nákladů povinného subjektu a rovněž tato částka nesmí převýšit 2.000 Kč. Toto nové ustanovení rovněž reaguje na stávající stav, kdy je povinný subjekt nejprve povinen vyhledat požadované informace a následně v návaznosti na možné přesné vyčíslení nákladů s tím spojených je vyčíslit žadateli. Úhrada takto vyčíslených nákladů spojených s odpovědí na žádost podmiňuje následné poskytnutí odpovědi na žádost.

Z hlediska procesu zálohy na úhradu nákladů je v Novele stanoveno, že povinný subjekt musí do 10 dnů ode dne doručení žádosti oznámit žadateli požadování této zálohy, včetně informace, o jakou výši zálohy se jedná. Toto

⁶⁵ FUREK, Adam. § 17 [Hrazení nákladů]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1020.

⁶⁶ Viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. září 2010, č. j. Konf 115/2009 – 34.

oznámení musí být rovněž řádně odůvodněné, tj. musí obsahovat důvod úhrady nákladů spojených s vyřízením žádosti a rovněž sdělení způsobu, jakým byla tato výše vyčíslena. Oznámení rovněž bude obsahovat poučení žadatele. Následně bude mít žadatel 30 dnů od doručení oznámení na úhradu této zálohy. Pakliže žadatel neposkytne povinnému subjektu stanovenou zálohu, tak povinný subjekt danou žádost odloží.

4.6 Zhodnocení Novely

Nejprve je dle mého názoru nutné uvést, že Novela představuje pozitivní vývoj práva na informace, zejm. tvořeného soudní praxí. Novela byla v zásadě reakcí na nedostatečnou právní úpravu, která byla mnohdy doplněna a podepřena rozhodovací praxí, přičemž zákonné ukotvení určitých nedostatečných aspektů je bezesporu lepší a jistější možnou variantou, než „pouhé“ dovozování závěrů v judikatuře.

Novela obsahovala velmi praktické a racionální změny. Jednou z těchto změn je například zavedení důvodu neposkytnutí informace, kdy tato by mohla ohrozit rovnost účastníků soudního řízení. Jednalo se tak o logicky vyjádřený požadavek, který měl za cíl dostat zásady rovnost účastníků řízení. Při aplikaci tohoto ustanovení by tedy nebylo možné, aby žadatel, který je zároveň žalobcem povinného subjektu mohl po povinném subjektu vyžadovat určité informace, které by neúměrně zlepšily jeho procesní postavení na úkor povinného subjektu.

Dále Novela obsahovala klíčové znění nového ust. § 11a, který by opravňoval povinný subjekt odmítnout poskytnutí informací **zejména** v případech, kdy by bylo možné dovést nátlak na osobu, jíž se požadovaná informace týká, nebo nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. Tuto novelizaci bych hodnotil velmi kladně, jelikož by bylo *de facto* přímo zamezeno zneužívání práva na informace. Samozřejmě efektivitu tohoto ustanovení by bylo možné zhodnotit až v návaznosti na praxi povinných subjektů a zejména soudů, avšak takovémuto demonstrativně koncipovanému ustanovení by mohla soudní praxe stanovit určité rozumné hranice a jeho vývoj by mohl mít signifikantní kladné dopady na využívání práva na informace.

Rovněž možný požadavek na složení zálohy za požadované informace obsažený v Novele představuje dle mého názoru efektivní způsob omezování zneužití práva na informace. Na druhou stranu je však dle návrhu Novely částka

možné požadované zálohy v maximální výši 2.000 Kč, přičemž z vlastní praxe mohu uvést, že není výjimkou, kdy povinný subjekt požaduje 5.000 Kč a více za poskytnutí informací. Nicméně takovýto posun hodnotím spíše kladně a věřím, že povinným subjektům může jen pomoci, avšak se rovněž může lehce přihodit nadužívání tohoto institutu ze strany povinných subjektů. K tomuto však slouží nadřízené subjekty a opravné prostředky, aby nežádoucímu jednání bylo zamezeno.

V části relevantní pro zneužití práva na informace hodnotím Novelu jako úpravu potřebnou a správnou. Samotná aplikace by však v průběhu času ukázala její efektivitu a nezneužívání naopak ze strany povinných subjektů.

5 Kauza Zlatý špendlík

5.1 Uvedení kauzy

Ve vztahu ke zneužití práva na informace je nutné rovněž zmínit aktuální kauzu iniciativy *Zlatý špendlík*⁶⁷, která je reprezentována zejm. Danielem Landou a přáteli. Tato kauza představuje největší demonstraci zneužití práva na informace, která se dosud na našem území objevila a proto považují za vhodné si ji detailněji popsat a přiblížit.

V rámci této iniciativy byla dne 8. listopadu 2021 zveřejněna *Výzva k akci: ZAHLŤME NEPRODLENĚ HYGIENY aneb šikanou proti šikaně!*⁶⁸ (dále jen „Výzva“).

V rámci Výzvy má být reagováno na postup krajských hygienických stanic v rámci kontroly tzv. proticovidových opatření, a to tím způsobem, že mají být zahlceny vyřizováním žádostí o informace dle InfZ. V rámci Výzvy rovněž stojí: *„Prosíme tedy každého z Vás, aby se, klidně i opakovaně, dotazoval KHS na aktuálně probíhající kontroly. Práce hygienických stanic na přípravě odpovědí pro vás bude pro naše občany jistě užitečnější, než nesmyslná šikana živnostníků, poskytovatelů služeb a jejich zákazníků. Píchněme do nich jako špendlík, ať to také cítí.“*

Dále byl v rámci Výzvy uveřejněn návod na zaslání žádosti o informace dle InfZ krajským hygienickým stanicím. Předmětem žádostí měly být informace o provedení kontrol v zařízeních stravovacích služeb a rovněž v kolika případech bylo zjištěno porušení mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví omezujícího poskytování služeb. Obsahem další žádosti pak byla informace o počtu vydaných rozhodnutí o nařízení karanténních opatření.⁶⁹

Rovněž bylo v rámci Výzvy požadováno poskytnutí informací poštou na adresu trvalého bydliště žadatele.

5.2 Postup krajských hygienických stanic

Ve vztahu k získání relevantních informací a dat jsem dne 22. prosince 2021 zaslal všem 14 krajským hygienickým stanicím žádost o informace dle InfZ.

⁶⁷ Viz <https://zlatyspendlik.cz/>.

⁶⁸ Viz <https://zlatyspendlik.cz/vyzva-k-akci-zahlme-neprodlene-hygieny-aneb-sikanou-proti-sikane/>.

⁶⁹ Tamtéž.

Obsahem modelové žádosti bylo poskytnutí informací o „počtu žádostí pravděpodobně pocházejících z iniciativy Zlatý špendlík za měsíce říjen, listopadu a prosinec tohoto roku [tj. 2021]_u nadepsané hygienické stanice“. Rovněž jsem žádal o sdělení způsobu vyřízení, případně sdělení způsobu odmítnutí, daných žádostí, včetně případného podání opravných prostředků proti rozhodnutí krajských hygienických stanic. Dále za předpokladu, že by nebylo možné typizovat žádosti z iniciativy Zlatý špendlík, jsem požádal o sdělení počtu žádostí o informace obdržené danou hygienickou stanicí od ledna do prosince tohoto roku.

V modelové žádosti jsem rovněž uvedl, že informace požaduji za účelem přípravy této diplomové práce. Vzhledem k okolnostem dané kauzy jsem se však předem rozhodl, že pokud by mi krajské hygienické stanice neposkytly mnou požadované informace v zákonné lhůtě, tak vůči nim nebudu dále postupovat a budu to považovat za známku stálého zahlcení navazujícího na Výzvu. Jak je níže patrné, tak tato skutečnost se mi do určité míry potvrdila, jelikož poslední odpověď na mou žádost jsem obdržel dne 24. ledna 2022, aniž by povinný subjekt danou lhůtu prodloužil dle ust. § 14 odst. 7 InfZ. Pro úplnost uvádím, že níže popisuji praxi každé jednotlivé hygienické stanice, jelikož není dobře možné podat souhrnný popis poskytnutých informací, a to z důvodu různorodosti poskytnutých informací a přehlednosti.

Dokonce ve shodný den, kdy byla má žádost doručena Krajské hygienické stanici Zlínského kraje se sídlem ve Zlíně (dále jen „KHS ZK“), mi byla rovněž doručena komplexní odpověď. Daná hygienická stanice byla schopna typizovat žádosti o informace dle InfZ v návaznosti na Výzvu. Celkem jich tedy KHS ZK v období od 9. listopadu 2021 až do 20. prosince 2021 obdržela **953**, podaných prostřednictvím e-mailové a datové zprávy. Žadatelů bylo mezi 700–750. Z celkového počtu 953 žádostí jich 20 nesplňovalo základní požadavky dle InfZ a na základě výzvy k doplnění podání žádost doplnili pouze 3 žadatelé. KHS ZK 13 žádostí vyhodnotila jako žádosti, které vyžadují mimořádně rozsáhlé vyhledávání, a zaslala žadatelům výzvu k úhradě určité částky, přičemž žádný z takových žadatelů částku doposud nezaplatil. Následně KHS ZK vydala u 4 žádostí rozhodnutí o úplném odmítnutí poskytnutí informací a u 12 žádostí rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací, jelikož požadované informace neměla k dispozici. Na zbylé žádosti KHS ZK poskytla odpověď odkazem na webové

stránky Ministerstva zdravotnictví a KHS ZK⁷⁰. Rovněž mi KHS ZK bylo sděleno, že tato neobdržela dosud ani jednu stížnost na způsob vyřízení žádostí.

Dne 23. prosince 2021 na mou žádost odpověděla Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „**KHS PK**“). Ve své odpovědi uvedla, že v návaznosti na Výzvu iniciativy Zlatý špendlík obdržela celkem **850** žádostí, přičemž 842 za měsíc listopad a 8 za měsíc prosinec roku 2021. Na všechny obdržené žádosti přitom KHS PK poskytla informace rovněž formou odkazu⁷¹. Pro úplnost KHS PK uvedla, že žádná taková žádost nebyla odmítnuta a neviduje podaný žádný opravný prostředek proti takto zodpovězeným žádostem.

Stejného dne jsem obdržel rovněž odpověď na mou žádost od Krajské hygienické stanice Libereckého kraje se sídlem v Liberci (dále jen „**KHS LK**“). Tato ve své odpovědi uvedla, že v období od 9. listopadu 2021 do 9. prosince 2021 KHS LK obdržela **875** žádostí „*pocházejících pravděpodobně z iniciativy Zlatý špendlík*“. Rovněž KHS LK uvedla, že „*[n]a všechny žádosti byly vypracovány odpovědi a odeslány žadatelům prostřednictvím e-mailu*“. Rovněž KHS LK neviduje ze strany žadatelů žádný podaný opravný prostředek.

Rovněž dne 23. prosince 2021 jsem obdržel odpověď na mou žádost od Hygienické stanice hl. m. Prahy se sídlem v Praze (dále jen „**HS HMP**“). Tato odpověděla, že nelze typizovat dotazy vztahující se k Výzvě iniciativy Zlatý špendlík a za listopad obdržela celkem **1584** žádostí o informace dle InfZ a za prosinec takovýchto žádostí obdržela 60. Vzhledem k tomu, že za období od ledna do října roku 2021 obdržela průměrně 8,3 žádostí za měsíc (tj. celkem 83 žádostí) lze usuzovat, že HS HMP obdržela **minimálně více než 1.500 žádostí** v návaznosti na Výzvu.

Dne 28. prosince 2021 mi byla poskytnuta odpověď Krajské hygienické stanice kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě (dále jen „**KHS V**“). Touto bylo sděleno, že KHS V bylo za měsíc listopad 2021 doručeno 895 a za měsíc prosinec 2021 doručeno 92 žádostí o poskytnutí informace – celkem tedy **987**. KHS V konkrétně netypizovala, jestli se ve všech případech jednalo o žádosti pocházející z iniciativy Zlatý špendlík. KHS V však sdělila, že všechny žádosti byly zodpovězeny a

⁷⁰ Viz <https://www.mzcr.cz/tiskove-centrum-mz/prehled-kontrol-khs-opatreni-covid19/> a <https://www.khszlin.cz/25343-prehled-vydanych-karanten>.

⁷¹ Na webové stránce <https://www.mzcr.cz/tiskove-centrum-mz/prehled-kontrol-khs-opatreni-covid19/>, <https://www.mzcr.cz/tiskove-centrum/datove-tiskove-zpravy-ke-covid-19/> a https://www.khsplzen.cz/?page_id=2865.

v naprosté většině způsobem dle ust. § 6 InfZ, tj. odkazem na zveřejněnou informaci⁷². KHS V rovněž uvedla, že „[p]ředmětem drtivé většiny žádosti bylo poskytnutí informací ohledně počtů kontrol ve stravovacích provozech nebo jiných provozovnách provedených v konkrétní dny a dále počty vydaných karanténních opatření celkem nebo pouze u dětí, žáků a studentů v konkrétní dny. Ve zbývajících menšině žádostí jsou dotazy směřovány na informace ohledně vyhlášení pandemie Covid-19 na území ČR nebo kraje Vysočina, počty zaměstnanců KHS naočkováných proti Covid-19, počty zaměstnanců KHS testovaných na Covid-19, jaké ochranné prostředky dýchacích cest nosí zaměstnanci KHS, kolik očkovaných osob bylo hospitalizováno s Covid-19 a kolik jich zemřelo, počet hlášených vedlejších účinků po očkování proti Covid-19, kolik příkazů na pokuty bylo uloženo za porušení mimořádných opatření MZ a v jaké výši byly pokuty ukládány, kolik karanténních opatření bylo uloženo písemně, telefonem nebo datovou schránkou. Objevilo se i několik žádostí o informace na počet elektromobilů na KHS, kdo je dodavatelem elektrického proudu pro KHS, výše nákladů na topení na KHS, zda KHS obdržela dotace na pořízení elektromobilu atd“. Z takto formulovaných žádostí je zřejmé, že se dle mého názoru nemůže jednat o výkon práva, který by odpovídal právu na informace (viz níže).

Dne 3. ledna 2022 mi byla poskytnuta odpověď Krajskou hygienickou stanicí Jihomoravského kraje se sídlem v Brně (dále jen „KHS JMK“). V rámci této KHS JMK sdělila, že obdržela 1276 žádostí o informace pocházející z iniciativy Zlatý špendlík, které bylo možno vyřídit dle ust. § 6 InfZ. Dále KHS JMK obdržela 67 žádostí, které byly vyřízeny dle ust. § 14 InfZ. Celkem tedy KHS JMK obdržela **1343** žádostí o informace, na které odpověděla. Proti takto vypořádaným žádostem o informace KHS JMK nebyly do dne poskytnutí informací podány žádné opravné prostředky.

Rovněž dne 3. ledna 2022 poskytla odpověď Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, kdy pouze stroze konstatovala, že z iniciativy Zlatý špendlík celkem obdržela **931** žádostí o informace, které vyřídila. Rovněž uvedla, že neeviduje žádné opravné prostředky.

⁷² Viz <https://www.mzcr.cz/tiskove-centrum-mz/prehled-kontrol-khs-opatreni-covid19/>,
<https://www.mzcr.cz/tiskove-centrum/datove-tiskove-zpravy-ke-covid-19/>
<https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/covid-19/kraje/VYS>. a

Unikátní postup zvolila Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje v Olomouci (dále jen „**KHS OK**“), která mi poskytla odpověď dne 3. ledna 2022. Touto mi bylo sděleno, že obdržela celkem **949** žádostí o informace pocházející pravděpodobně z iniciativy Zlatý špendlík. Tyto žádosti byly vyřízeny postupem jednak dle ust. § 6 Infz, jednak dle ust. § 14 odst. 5 Infz a jednak dle ust. § 15 Infz. Část žádostí byla rovněž částečně odmítnuta dle ust. § 8a InfZ z důvodu ochrany osobních údajů. **Výjimečným krokem KHS OK ve vztahu k ostatním krajským hygienickým stanicím je, že část žádostí byla rovněž odmítnuta z důvodu šikanózního výkonu práva.** K tomuto mi bylo rovněž poskytnuto anonymizované rozhodnutí o odmítnutí žádostí z důvodu šikanózního výkonu práva. Jednalo se o situaci, kdy žadatel podal 8 žádostí v krátké časové souvislosti s téměř totožným předmětem žádosti.

Dne 5. ledna 2022 mi byla doručena odpověď Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „**KHS MSK**“). Touto mi bylo sděleno, že obdržela **1202** žádostí o poskytnutí informace s největší pravděpodobností podaných v návaznosti na výzvu iniciativy Zlatý špendlík. Rovněž KHS MSK na většinu těchto žádostí odpověděla odkazem dle ust. § 6 InfZ.

Rovněž 5. ledna 2022 Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje se sídlem v Českých Budějovicích (dále jen „**KHS JČK**“) poskytla odpověď na mou žádost. KHS JČK mi bylo sděleno, že evidují celkem **1014** žádostí v návaznosti na výzvu iniciativy Zlatý špendlík. Vyjma malé části žádostí o informace byly všechny žádosti zodpovězeny postupem dle ust. § 6 Infz, případně dle ust. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Onu malou část představovala žádost o informace, která byla KHS JČK vyhodnocena tak, že by povinný subjekt musel vytvářet nové informace, a tudíž je dle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s ust. § 2 odst. 4 InfZ odmítl.

Krajská hygienická stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze svou odpovědí ze dne 7. ledna 2022 pouze stroze konstatovala, že ve vztahu k výzvě iniciativy Zlatý špendlík obdržela **1115** relevantních žádostí, přičemž všechny zodpověděla odkazem.

Rovněž Krajská hygienická stanice Karlovarského kraje se sídlem v Karlových Varech poskytla dne 13. ledna 2022 velmi strohou odpověď, která obsahovala sdělení počtu **700** podaných žádostí pravděpodobně pocházejících z iniciativy Zlatý špendlík, přičemž byly poskytnuty odpovědi a žádná z těchto žádostí nebyla odmítnuta.

Obdobně Krajská hygienická stanice Královehradeckého kraje se sídlem v Hradci Králové odpověděla dne 24. ledna 2022 stručně, a to tak, že obdržela **876** žádostí pocházejících z iniciativy Zlatý špendlík, přičemž ve většině případů (nespecifikovali blíže) žádosti vypořádala poskytnutím informace odkazem dle ust. § 6 InfZ.

U výše uvedeného shrnutí faktické situace krajských hygienických stanic jsem záměrně uváděl rovněž data poskytnutí odpovědi na mou žádost z důvodu možného sledování prodlení vyřizování standardních žádostí o informace, přičemž pouze 3 krajské hygienické stanice poskytly informace po lhůtě dle ust. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Rovněž 1 krajská hygienická stanice odpověď vůbec neposkytla. Jak jsem však uvedl výše, tak jsem vůči této skutečnosti dále procesně nepokračoval.

Vzhledem k výše uvedenému lze konstatovat, že činnost osob navazujících na Výzvu určitým způsobem krajské hygienické stanice svými žádostmi o informace zahlítila, avšak tyto se rozhodly v drtivé většině žádosti neodmítat pro šikanózní výkon práva, ale poskytovat požadované informace, a to zejména odkazem na informace zveřejněné na webových stránkách dle ust. § 6 odst. 1 InfZ. Třináct krajských hygienických stanic tedy celkem obdrželo 13.295 žádostí, přičemž průměrně to představuje přibližně 1022 žádostí na jednu krajskou hygienickou stanici za dva měsíce.

Dle mého názoru nejlépe postupovala Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje, která přistoupila k odmítnutí části žádostí dle InfZ z důvodu zneužití práva. Tento unikátní postup byl však rovněž aplikován pouze na nepatrnou část žádostí o informace.

Obecně lze však uvést, že krajské hygienické stanice zvolily otevřený přístup vůči žadatelům, kdy poskytovaly informace odkazem na určité webové stránky, které dané informace obsahovaly. Z mého pohledu však na dané žádosti nemusely vůbec reagovat⁷³, případně všechny odmítnout z důvodu evidentního šikanózního výkonu práva na informace, resp. zdánlivého právního jednání. V důsledku by tento druhý postup však znamenal obdobný administrativní proces, resp. časová zátěž takého postupu by byla obdobnou, jako by tomu bylo při

⁷³ Srov. JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. s. 9.

poskytnutí informací odkazem. Rovněž v prvním uvedeném případě se mi jeví zajímavou myšlenka jakéhosi hromadného sdělení vyvěšeného na úřední desce o *de facto* odmítnutí daných šikanózních žádosti. Avšak i přes zajímavost takého postupu se domnívám, že by se jednalo o značně rizikový postup, který by nebyl soudy aprobován.

5.3 Prvky zneužití práva na informace

Předně je dle mého názoru nutno zdůraznit, že ze samotného projevu iniciativy Zlatý špendlík je patrné, že smyslem potenciálně podaných žádostí není výkon práva jako takový, ale jeho zneužití. K tomuto prvnímu závěru jsem došel zejména ve vztahu k rozhodnutí uvedenému pod bodem 3.1 této diplomové práce. Z hlediska podané formy Výzvy je patrné, že nesměruje k naplňování subjektivního veřejného práva ve smyslu poskytnutí informací dle InfZ, ale již dle samotného názvu Výzvy směřuje k zahlcení krajských hygienických stanic žádostmi dle InfZ. Dané žádosti by tedy vedly k neodůvodněné újmě společnosti a z hlediska *ekvity* Výzva nemůže obstát z hlediska materiálního korektivu formálního pojetí práva. InfZ zde představuje určitý domnělý obranný prostředek určité části společnosti proti činnosti krajských hygienických stanic.

Z názvu Výzvy je rovněž patrné, že má působit šikanózně vůči krajským hygienickým stanicím, když uvádí „*šikanou proti šikaně!*“. Je tedy patrné, že se má jednat o jakési *odvetné opatření* proti postupu krajských hygienických stanic ve vztahu ke kontrolování tzv. proticovidových opatření.

Rovněž jedním z jednoznačných prvků skutečného nepožadování informace, nýbrž pouze šikany krajských hygienických stanic, je fakt, že iniciativa Zlatý špendlík vyzývá každého čtenáře, aby žádal o uvedené informace, a to „*klidně i opakovaně*“, přičemž pokud by následně krajské hygienické stanice informace poskytly, tak iniciativa Zlatý špendlík uvádí, že sice „*budeme rádi, pokud ji někde zveřejníte*“, ale rovněž „*[n]emusíte nám odpověď posílat – nemáme kapacity na to je zpracovat*“.⁷⁴

S pravděpodobností hraničící s jistotou lze tedy konstatovat, že iniciativa Zlatý špendlík chtěla reagovat na kontroly krajských hygienických stanic tzv. proticovidových opatření, a tudíž vyzvala neurčený počet osob k tomu, aby

⁷⁴ Tamtéž.

„šikanovali“ krajské hygienické stanice podáváním žádostí o informace dle InfZ. Iniciativa Zlatý špendlík tedy spoléhala na to, že z hlediska velkého množství žádostí nebudou krajské hygienické stanice možné vykonávat kontrolní činnost dodržování tzv. proticovidových opatření a místo této činnosti budou odpovídat na žádosti o informace dle InfZ.

Již čistě spekulativně by šlo uvést, že vyjma *časové ztráty* sledovala iniciativa Zlatý špendlík *peněžní ztrátu* ve formě poskytnutí informací prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, která je bezesporu nákladnější než např. prostřednictvím e-mailové zprávy. Přičemž právě prostřednictvím e-mailové zprávy měly být žádosti o informace dle InfZ krajským hygienickým stanicím zasílány.

6 Stanovení možného rámce zneužití práva na informace

6.1 Úvod

Vzhledem k obsahu této diplomové práce uvedenému výše, se v této části pokusím v maximální možné míře stanovit rámec zneužití práva na informace. Z podstaty věci se samozřejmě nemůže jednat o konkrétní vymezení hranice zneužití práva na informace např. s uvedením počtu žádostí, nebo uvedením konkrétního časového sledu, který by již představoval toto zneužití.

Pokusím se však popsat možné rámce zneužití práva na informace v různých situacích a řádně je zdůvodnit, aby bylo možné takto stanovený rámec považovat za věrohodný, resp. aby obstál.

Nejprve se níže budu zabírat osobou žadatele. Dále v rámci předmětné problematiky přiblížím možné zneužití práva na informace z hlediska předmětu žádostí a rovněž úzké časové souvislosti žádostí o informace.

6.2 Zneužití práva na informace spočívající v osobě žadatele

Jak již bylo uvedeno v části 2.2 této diplomové práce, tak žadatelem o informace dle ust. § 3 odst. 1 InfZ může být každý, resp. každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci. U žadatele se tedy až na výjimky⁷⁵ neposuzuje jeho vztah k dané informaci, případně zájem, který získáním informace sleduje.⁷⁶ Rovněž není ze strany legitimacy žadatele rozhodné, zda se jedná o občana České republiky. Žadatelem může být tedy osoba, která má v České republice bydliště nebo sídlo.

Z hlediska zneužití práva na informace ve vztahu k osobě žadatele nelze výlučně hovořit o situaci, kdy by se jednalo o způsob „zneužití osoby žadatele“, ale jedná se o určitou kombinovanou formu osoby žadatele a zneužití práva na informace, co do výkonu daného práva.

Jedná se tedy například o situaci, kdy žadatel vykonává právo na informace s cílem, který z nějakého důvodu nevede k meritornímu vyřízení jeho žádosti, ale vede k vytváření sporů. Za takovéto situace může být každé další podání této určité

⁷⁵ Např. v rámci žádosti o sdělení informace vztahující se k platům státních zaměstnanců. Srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16-4.

⁷⁶ Srov. FUREK, Adam, JIROVEC, Tomáš. § 3 [Základní pojmy]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 169.

osoby žadatele odmítnuto, pakliže je z takového na prvý pohled patrné, že cílem podání určitého žadatele je šikana povinného subjektu, resp. jeho zatížení.⁷⁷ V dané situaci tedy povinný subjekt nejprve zjistí osobu žadatele, vyhodnotí, zda mu je znám ze své úřední činnosti s tím, že by vůči povinnému subjektu postupoval šikanózním způsobem a následně, pokud je z dané žádosti na prvý pohled patrné, že je cílem takového podání šikana povinného subjektu, tak takové podání odmítne, jelikož nepožívá právní ochrany.

Na druhou stranu však není možné, aby bylo povinným subjektem konstatováno, že určitému žadateli upře právo na informace jakýmkoliv způsobem, který by znamenal, že žádosti o informace určitého žadatele budou odmítnuty bez dalšího. Povinný subjekt musí vždy přihlídnout k okolnostem daného případu, a pakliže by došel k názoru, že žadatel zneužívá právo na informace, tak již z povahy věci může odmítnout poskytnout informaci až následně po žádosti o informace, a nikoliv před podáním žádosti o informace.

6.3 Zneužití práva na informace spočívající v předmětu žádosti

Další zneužití práva na informace může být dovozeno ve vztahu k předmětu žádosti o informace, tj. požadovaným informacím. Povinný subjekt tedy bude posuzovat a vyhodnocovat jaké informace žadatel požaduje. Těmito informacemi budou informace, o kterých InfZ nestanoví, že je povinný subjekt neposkytuje.

Z hlediska konkrétnější typizace se bude jednat o informace, které nesměřují ke kontrole veřejné správy, jsou triviálními, *bizarními* či zjevně nedůležitými pro životní sféru žadatele. Jak je uvedeno výše, tak jedním z konkrétních příkladů žádosti o informace byla bizarnost (patologičnost) dovozena u následující žádosti, kde byla požadována informace: *„např. požadavek na „informace, kolik bylo připraveno letos dárkových balíčků na Mikulášské akci, pro kolik a jaké místní děti byly připraveny, kolik jim jich bylo potom vydáno a jak bylo naloženo s ostatními balíčky /s těmi zbylými/ apod., popř. požadavek na „kopie právního předpisu OBCE SEČ či alespoň informace, pro koho byla letošní Mikulášská besídka /vč. nadílky/ určena, jak se o ní určené osoby dozvěděly a jak*

⁷⁷ Srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 13. února 2015, č. j. 52. A 76/2014-97

*bylo ochráněno před případným zneužitím či zabráněno neoprávněným manipulacím.*⁷⁸

Z výše uvedeného je zjevně patrné, že žadatel nežádá o určité informace primárně z důvodu poskytnutí a znalosti určité informace, ale zejména z důvodu obstrukčního, resp. pro povinný subjekt zatěžujícího. V rámci takovéto žádosti je s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu rovněž možné dovodit zneužití práva na informace

6.4 Zneužití práva na informace spočívající ve formě výkonu práva

V rámci této části je klíčovým spíše samostatný institut zneužití práva, který může být dovozen v návaznosti na výkon práva na informace. Toto zneužití je tedy možné dovodit v návaznosti na způsob uplatňování práva na informace, a i v následném postupu vůči povinnému subjektu, resp. dalších subjektů.

Pod tímto vymezením logicky nejsou myšleny informace, o které žadatel u povinného subjektu usiluje (viz výše), ale o způsob, jakým tak žadatel činí. Je zde tedy třeba posoudit širší okolnosti dané žádosti. Může se jednat o předchozí postup žadatele vůči povinnému subjektu a důvodu, proč nyní žádá o dané informace. Zneužití práva by zde mohlo být dovozeno například v situaci, kdy žadatel historicky vůči povinnému subjektu (případně dalším orgánům) vystupoval šikanózně či obstrukčně. Rovněž v situaci, kdy by žadatel podával větší množství žádostí, které by mohly obsahovat obdobné požadavky. Dále mohl-li by žadatel za uplatňováním práva na informace sledovat jiné aspekty než meritorní vyřízení věci, tedy zejména pouhé vedení řízení s povinným subjektem či administrativní zatížení povinného subjektu.

Pro tyto žádosti, resp. následně vedené spory, by byla charakteristická početnost, sériovost a stereotypnost. Rovněž by v těchto žádostech bylo možné spatřit tzv. zjevnou šikanu. Žádosti by byly obsahově rozsáhlé, nepřehledné, absurdní a mimo životní sféru žadatele.

⁷⁸ Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 13. února 2015, č. j. 52 A 76/2014-97.

6.5 Shrnutí

Obecně lze výše uvedené shrnout, že předesťené zneužití práva na informace by tkvělo zejména v tom, že by žadatel postupoval v zákonem stanoveném rámci, co se formální stránky týče, avšak z hlediska materiální stránky by nemohlo být hovořeno o uplatňování práva na informace. K tomuto závěru by bylo možné dojít na základě chování žadatele, a to ať už z jeho chování vůči povinnému subjektu, samotnému podání žádosti, předmětu žádosti či následnému postupu. Žadatel by nebyl uspokojen meritorním vyřízením žádosti zodpovězením požadovaných informací, ale jeho cílem by bylo zatěžování povinného subjektu či vedení následných sporů.

Z hlediska výše uvedeného proto nemohou být uvedené rysy chování žadatele považované za výkon práva na informace, avšak vždy by bylo nutné posoudit daný individualizovaný skutkový stav samostatně a v souvislostech daného řízení.

7 Závěr

Cílem této diplomové práce bylo přiblížení a popsání problematiky zneužití práva na informace, ke kterému v určitých situacích dochází, avšak nelze říct, že by se jednalo o běžný postup ze strany žadatelů o informace, resp. ze strany povinných subjektů. Jak je výše uvedeno, tak se jedná zpravidla o výjimečný institut, ke kterému je možno dospět jen ve výjimečných případech s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem.

Z hlediska koncepce této diplomové práce jsem nejprve uvedl východiska a zdroje právní úpravy, které jsem rozdělil na mezinárodní právo, unijní právo a právo České republiky. Z hlediska aktuální mezinárodní úpravy jsem přiblížil zejména Pakt a Všeobecnou deklaraci lidských práv. Dále z hlediska unijní úpravy jsou klíčovými předpisy Listina EU a Nařízení o přístupu k dokumentům. Konečně v části 1.3 této diplomové práce jsem se zabíral českou právní úpravou, a to zejména Listinou a InfZ, které tvoří *základní stavební kameny* úpravy práva na informace v České republice.

V následující části jsem se věnoval klíčovým pojmům pro uchopení nastoleného tématu, a to zejména pojmům vyskytujícím se v právu na informace, resp. v InfZ. Blíže jsem tam přiblížil pojem povinného subjektu, žadatele o informace, žádosti o informace a následně jsem rovněž popsal zneužití práva, včetně zneužití práva na informace.

Ve stěžejní třetí části této diplomové práce jsem popsal zneužití práva, resp. zneužití práva na informace, zejména s odkazem na judikaturu a uvedením judikaturou dovozených závěrů. Blíže jsem se tak zabíral pojmy jako *ekvita, podstatné okolnosti týkající se životní sféry žadatele, legitimní zájmy*. Vyjma těchto pojmů jsem se v předmětné části dobral k dovozeným zneužitím práva na informace, včetně uvedení vlastních krátkých úvah či zhodnocení. Byla zde popsána určitá vodítka, na základě kterých by bylo možné v budoucích případech možné dovodit zneužití práva na informace.

V části čtvrté jsem reflektoval recentní legislativní vývoj práva na informace, zejm. tedy Novelu, která byla předložena v minulém volebním období Poslanecké sněmovny, a tudíž došlo v rámci legislativního procesu k jejímu zastavení a k novému projednání musí být znovu předložena. Nicméně Novela tvořila z hlediska zneužití práva na informace značně pozitivní vývoj dosavadní

praxe, která byla dovozována pouze na základě judikatury. Uvedl jsem klíčové změny, které by Novela přinesla, a zhodnotil, proč Novelu vnímám velmi kladně, a proč by dle mého názoru měla být znovu předložena a projednána.

Pátá část reagovala na možné největší zneužití práva na informace, které se dosud na území České republiky událo. Stalo se tak v rámci Kauzy Zlatý špendlík. V rámci této části jsem nejprve uvedl základní okolnosti dané kauzy a následně podrobný postup jednotlivých povinných subjektů, kterým byly směřovány potenciálně *šikanózní* žádosti o informace. Rovněž jsem v předmětné kauze vytipoval prvky zneužití práva na informace a provedl vlastní zhodnocení.

V poslední, šesté, části jsem se pokusil o stanovení možného rámce zneužití práva na informace. K tomuto bylo dojito zejména v návaznosti na judikaturu a rovněž odbornou literaturu. Typizoval jsem okruhy možných zneužití práva na informace, včetně uvedení určitých vodítek či hypotetických mantinelů. Nicméně není možné (a nebylo to ani účelem této diplomové práce) stanovit přesně dané mantinely zneužití práva na informace. K tomuto je možné dojít vždy na základě konkrétních skutkových okolností daného řízení.

8 Resumé

The thesis deals with the topic of abuse of the right to information. First, the introduction describes the reasons that led me to choose this particular topic. Subsequently, I describe the sources of legal regulation, breaking it down into international legislation, EU legislation and Czech legislation.

In relation to the Czech regulation of the right to information, in the second part of the thesis, I deal with the concepts crucial to this thesis. These are the concepts such as obliged entity, information requester or a request for information. Then I also describe the abuse of the right, including the abuse of the right to information. In this part, the passage concerning abuse of right is of course the key one, which forms the legal basis for the importation of abuse of right to information.

Subsequently, I have dealt with individually derived abuses of the right to information as well as legislative developments that responded to the lack of regulation. This insufficient legal situation was thus only remedied by case law.

I also devoted one part of this thesis to the current case of the Golden Pin, which may have represented the most extensive abuse of the right to information in the Czech Republic.

In the last part, I attempted to establish a framework for the abuse of the right to information. This framework, however, is mainly a guideline, rather than the actual determination of the limits of the abuse of the right to information. However, it is not possible to establish a specific determination of abuse with certainty, as it is assessed solely in the light of the specific facts.

Seznam zkratek

Důvodová zpráva	Důvodová zpráva k sněmovnímu tisku č. 633/0 předloženému dne 29. října 2019 Vládou české republiky v rámci 8. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky
InfZ	Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů
KHS HMP	Krajská hygienická stanice hl. města Prahy se sídlem v Praze
KHS JČK	Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje se sídlem v Českých Budějovicích
KHS JMK	Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje se sídlem v Brně
KHS LK	Krajská hygienická stanice Libereckého kraje se sídlem v Liberci
KHS MSK	Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě
KHS OK	Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje se sídlem v Olomouci
KHS PK	Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni
KHS V	Krajská hygienická stanice kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě
KHS ZK	Krajská hygienická stanice Zlínského kraje se sídlem ve Zlíně
Listina	Usnesení č. 2/1993 Sb., předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů
Listina EU	Listina základních práv Evropské unie
Nářízení o přístupu k dokumentům	Nářízení Evropské parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise
Novela	Sněmovní tisk č. 633/0 předložený dne 29. října 2019 Vládou české republiky v rámci 8. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky
občanský zákoník	Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Pakt	Vyhláška č. 120/1976 Sb., ministra zahraničních věcí o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech
Poslanecká sněmovna	Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky
správní řád	Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
Ústava	Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů
Všeobecná deklarace lidských práv	Všeobecná deklarace lidských práv schválená Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 10. prosince 1948
Výzva	Výzva k akci: Z AHLŤME NEPRODLENĚ HYGIENY aneb šikanou proti šikaně!, zveřejněná iniciativou Zlatý špendlík
ZIŽP	Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů

Seznam použitých zdrojů

1 Seznam použité literatury

FRÝBOVÁ, Alice, Štěpán HOLUB, Lenka ŠVARCOVÁ a Pavlína HLAVENKOVÁ. *GDPR a žádost podle stošestky v praxi obcí*. Praha: Wolters Kluwer, 2021. Právo prakticky. ISBN 978-80-7676-093-6

FUREK, Adam. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2016. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-273-1

HUSSEINI, Faisal. *Listina základních práv a svobod: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2021. ISBN 978-80-7400-812-2

JELÍNKOVÁ, Jitka. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-548-4

KLÍMA, Karel. *Komentář k Ústavě a Listině*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. ISBN 978-80-7380-140-3

KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Vyd. 1., 3. dot. Praha: C.H. Beck, 1995. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-7179-028-1

KORBEL, František. *Právo na informace: zákon o svobodném přístupu k informacím: zákon o právu na informace o životním prostředí: komentář*. 2. vydání. Praha: Linde, 2005. ISBN 80-7201-532-x.

LAVICKÝ, Petr. *Občanský zákoník: komentář*. 2. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2020-. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-852-8.

POTĚŠIL, Lukáš. *Správní řád: komentář*. 2. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2020. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-804-7

2 Seznam použitých internetových zdrojů

Přehled kontrol krajských hygienických stanic v dodržování mimořádných opatření proti covid-19 ve stravovacích a maloobchodních provozovnách, a počet karantén a izolací, nařízených KHS. Krajská hygienická stanice Zlínského kraje se sídlem ve Zlíně [online]. [cit. 2022-03-06]. Dostupné z: <https://www.mzcr.cz/tiskove-centrum-mz/prehled-kontrol-khs-opatreni-covid19/>

Přehled vydaných karantén. Krajská hygienická stanice Zlínského kraje se sídlem ve Zlíně [online]. [cit. 2022-03-06]. Dostupné z: <https://www.khszlin.cz/25343-prehled-vydanych-karanten>

Sněmovní tisk 633; Novela z. o svobodném přístupu k informacím. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky [online]. [cit. 2022-03-06]. Dostupné z: <https://psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=633>

Zlatý špendlík. Zlatý špendlík [online]. [cit. 2022-03-06]. Dostupné z: <https://zlatyspendlik.cz/>

Změny v ochraně před zjevným zneužitím práva. Právní rádce [online]. 2021 [cit. 2022-02-18]. Dostupné z: <https://pravniradce.ekonom.cz/c1-66865960-zmeny-v-ochrane-pred-zjevnymzneuzitim-prava>

Žádost o dokument. Evropská komise [online]. [cit. 2021-8-21]. Dostupné z: <https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/index.cfm?fuseaction=fmb&language=cs>.

3 Seznam použitých právních předpisů

Listina základních práv Evropské unie (2012/C 326/02) ze dne 7. prosince 2020, ve znění ze dne 26. října 2021

Nařízení Evropské parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru (32003L0098)

Smlouva o Evropské unii

Usnesení č. 2/1993 Sb., předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Všeobecná deklarace lidských práv schválená Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 10. prosince 1948

Vyhláška č. 120/1976 Sb., ministra zahraničních věcí o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách).

Zákon č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů

4 Seznam použité judikatury

Nález Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16-4

Nález Ústavního soudu ze dne 3. dubna 2018, č. j. IV. ÚS 1200/16

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. dubna 2020, sp. zn. 22 Cdo 895/2020

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. září 2010, č. j. Konf 115/2009 – 34

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. listopadu 2014, č. j. 10 As 226/2014-16

Usnesení Ústavního soudu ze dne 31. října 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06

Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Observer a Guardian proti Spojenému království, 1991

Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 2006, Halifax, C-255/02, Sb. rozh., s. I-1609

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 13. února 2015, č. j. 52 A 76/2014-97

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 2015, sp. zn. 22 Cdo 5159/2014

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2005, č. j. 6 As 40/2004-62

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. listopadu 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. července 2007, č. j. 3 As 12/2007-125

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2008, č. j. 2 As 58/2007-52

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. května 2009, č. j. 5 As 68/2008-60

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2011, č. j. 4 As 45/2010-88

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2011, č. j. 2 As 93/2011-79

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2011, č. j. 7 As 101/2011-66

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. února 2012, č. j. 1 As 141/2011-67

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2012, č. j. 9 As 7/2012-56

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2014, č. j. 6 As 68/2014-21

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 2 As 24/2015-52

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2016, č. j. 8 Afs 87/2016-60

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2017, č. j. 2 As 416/2017-17

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. srpna 2018, č. j. 6 As 125/2018-32

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2020, č. j. 2 As 88/2019-29

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2020, č. j. 1 As 32/2020-29

5 Seznam ostatních zdrojů

LUBOVSKÝ, Zbyněk. *Zneužití práva na informace*. Správní právo. 2019, 2019(6)

PETR, David. *Institut zneužití práva v českém právu*. Komorní listy, 2009, č. 1.

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Jihočeského kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Jihomoravského kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Karlovarského kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici kraje Vysočina ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Královohradeckého kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Libereckého kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Moravskoslezského kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Olomouckého kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Pardubického kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici hlavního města Prahy ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Středočeského kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje ze dne 22. prosince 2021

Žádost o poskytnutí informací směřovaný Krajské hygienické stanici Zlínského kraje ze dne 22. prosince 2021

Odpověď Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje na žádost o informace ze dne 5. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje na žádost o informace ze dne 3. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje na žádost o informace ze dne 13. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice kraje Vysočina na žádost o informace ze dne 28. prosince 2021

Odpověď Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje na žádost o informace ze dne 24. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Libereckého kraje na žádost o informace ze dne 23. prosince 2021

Odpověď Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje na žádost o informace ze dne 5. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje na žádost o informace ze dne 3. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje na žádost o informace ze dne 23. prosince 2021

Odpověď Krajské hygienické stanice hlavního města Prahy na žádost o informace ze dne 23. prosince 2021

Odpověď Krajské hygienické stanice Středočeského kraje na žádost o informace ze dne 7. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje na žádost o informace ze dne 3. ledna 2022

Odpověď Krajské hygienické stanice Zlínského kraje na žádost o informace ze dne 23. prosince 2022